

Старт

ИЛЮСТРОВАН
СПОРТЕН
СЕДМИЧНИК

Брой 89 • 13 февруари 1972 • 25 см.

Издание на ЦС на БСФС

АКО ДЕНЯТ СЕ ПОЗНАВА
ОТ СУТРИНТА... Стр. 5

Един от рекордните скоко-
ве на Диана Йоргова

МЕЧТАТА НА КОЛОМБЕН
Стр. 11

«ТАЙНАТА» НА УСПЕХА,
РАЗКРИТА ОТ ЖУЛИЕТА
ШИШМАНОВА Стр. 7

СКИОРСКА
ДИНАСТИЯ
Стр. 2

МОМИЧЕ
В ДЪЖДА
Стр. 14

СПОРТ
И
ТЕЛЕВИЗИЯ

Стр. 8-9

МЪЖКОТО МОМЧЕ НА СЕМЕЙСТВО ПОПАНГЕЛОВИ

Бащата разпалва у него любовта към планината, към зимата и скиите. И синът ги обикна с чистотата и силата на детското си сърце. Животът и на двамата тече пълнокръвно само на белите писти – и в дни на опияняваща прелест, когато слънцето разлива лъчите си върху причудливите форми, изваяни от скали и сняг, и в дни на бури, когато вятърът свири и засипва с облаци снежен прах всичко, което срещне по пътя си, а студеният просто спира дишането. Със зимата са свързани най-хубавите преживявания, незабравимите спомени.

Тогава се появи и малкият. Беше 31 януари 1959 година. Този ден имаше големи международни състезания. Горещо, на старта под Сухи връх, един състезател опяна тялото си като струна, готов да излети над бялата бездна. Оставаша още 20 секунди. И тъкмо в този момент премирзналото лице на стартера се усмихна, доближи се до състезателя и прошепна: "Честито – син!" Имаше време да му стисне ръката, само го потупа по рамото. След малко надолу по пистата се носеше радостта; радост, стъпила здраво върху скиите...

Беше необичайно спускане – си спомня бащата, – не бях на себе си. Сякаш лях. Някаква сила ме носеше, хвърляше ме в контролните врати и изведнъж разбрах, че съм на финала. Около мен се скупчиха хора, поздравяваха ме за победата. Бях изпреварил втория с пет секунди. И ми поднесоха микрофона.

И бащата каза: "Радвам се, че победих и че имам мъжко момче." "Мъжко момче!" Та може ли момчето да не бъде мъжко? Дълго се смяха приятелите му за тия думи. Но минаха години и времето уточни техния смисъл. От този ден бащата и синът станаха треньор и състезател. Макар че детето не погодяше още нищо. Само големият кроеше планове, мислеше кога и как да започне. Искеше да предаде всичко най-хубаво от себе си на малкия и да добави още много други хубави неща, та и той да стане шампион, и то не какъв да е.

Така започва своя спортен път малкият Петър Попангелов. В мислите, в плановете на другия Петър Попангелов. По-късно, за да ги разграничат, първия титулуваха "младши", втория "старши." И зачакана деня, който щеше да очичи малкия с първата шампионска титла. Очакваха този голям ден. Треньорът беше уверен, че той ще го дойде. Но какво беше това чакане, знаят само двамата: труд, упоритост, риск, послушание...

Денят дойде и отмина. Той донесе не само медал и шампионски

титли. Донесе и надежда. Сега Пепе е на 14 години. А вече е в "Б" националния отбор за мъже на страната. Пепето тренира като големите и се състезава с тях. Миналата година измина към 6500-7000 слаомни врати – повече, отколкото съединиците му от първия отбор на Самоков. "Порцията" на малкия скиор не е шега работа, тя едва се поглъща и от националите. Тази година гората от вратички ще стигне 10 000. Със същия темп са и тренировките на гигантския слаом. Той няма конкуренти сред връстниците си и затова ще се състезава с юношите младша възраст. Но и там едва ли ще срещне съперници. Попангелов-младши има вече няколко старта с мъжете. И е събрал точки, които го нареждат на 15-о място в ранглистата на големите.

Миналата година състезанията за купата на вестник "Отечествен фронт" събраха за първи път баща и син на старта край "Ястребец". Пред погледа и на двамата се изстрееха вратите на гигантския слаом, които се губеха в паговете из боравата гора и слизаха чак долу под пътя край Ситняково. Дълго и трудно трасе. Бащата беше един от претендентите за първите места. Синът трябваше да покаже какво е научил от треньора си. Но с тези 45 килограма! Ако духне по-силен вятър – ще го отнесе от пистата! А за такова състезание освен техника трябва и тежест. Когато след първия манш двамата се срещнаха на финала, големият Попангелов се приближи до малкия и му стисна

ръката – синът беше го изпреварил с две десети от секундата. После заедно продължиха нагоре по пистата, спираха се, разглеждаха вратите на второто трасе, разговаряха. Като двамата връстници, като двамата приятели. С качествата и с разума си, със способностите си Пепе бе надгласил себе си и бе спечелил доверието да бъде чувствуван като равен.

Състезанието завърши. Бащата се класира пред сина и пак настъпиха дни на сериозна подготовка. Наближаваше републиканският шампионат за мъже. Първият шампионат на големите, в който щеше да участва синът. И последният за бащата. Идваше денят, когато многократният шампион щеше да сваля

за последен път състезателния номер. Предстоеше последната среща на старта като съперници. Последният шанс на сина да победи бащата.

"Радвах се, че Пепе се равнява вече с големите – споделя ветеранът и мислите го връщат назад. – Знаех, че е упорит и мъчаливо понася всички трудности. Това ми показва, че от него може да стане добър скиор. Още когато беше на две години и осем месеца, го взех със себе си на Мусала. Скиите, багажа и сина качихме на коне. Но по средата на пътя конете затънаха в дълбокия

сняг. Беше много студено, около минус двадесет градуса. А и подхвасаше острър, противен вятър. Завих хубаво малкия, сложих го в раницата и заедно с чичото (Михаил Попангелов), Големини, Несторов и някои други носехме "щифетата" на всеки петдесет метра. Движехме се, а замръзвахме. Ръцете и краката се вкочавяха. От раницата ни звук, ни стон. Изплаших се. Когато стигнах в хижата, сърцето ми се беше свило в страшна тревога. А Пепе изведнъж се раздвижи, започна да тича. "Издръжлив е – си рекох, – ще свикне и с още по-големи трудности." Тогава под хижата и край Сухото езеро Пепе започна своята спортна подготовка. Още тогава той обикна спускането. Тази любов и досега се е запазила. Бяхме на тренировъчен лагер в Капрун, Австрия. Тренирахме на преспи и глетчери. Трасетата бяха къси, редяхме само слаоми. Синът тренираше упорито, но все ми говореше за спускане. След лагера заминахме на състезания в Шлагминг. Там, щом Пепе изчезваше, знаех къде ще го намеря. От сутрин до вечер беше по пистата. Правеше му удоволствие да се носи с луда скорост. Той е смел. На четири-пет години се пързаяше с нас, мъжете.

многократни победители в разни първенства и състезания. Сестра Искра, лелята, също донесе златен медал от републиканския шампионат за девойки. И Ангел беше скиор, по-късно се отдаде на футбола. можеше да бъде грузаче в е самоковско семейство, чийто отстояние само на сто метра от го. Сега малкият Пепе продължи традицията и прави нова пърти. Докъде ще стигне, е още рано каже. Но той е минал вече п Червния, Тренто-Монте Бонд Капрун и Шлагминг, Инсбрук Куршавел. В Тренто-Монте Бонд се среща европейският детски елит и прави прощялника си международното поле. През 1 година тук Пепе беше пети гигантския слаом, миналата год – осми на слаома, като участник в групата на по-големите от него.

Баща и син застанаха за пореден път на един и същ старт като съперници. Бащата пожела успех сина си, синът – успех на баща. Състезание, събрало много болка отиващото си и много радост идващото. Отиваше си един го състезател, оставил дълбока след на нашия ски-спорт. Идваше негов син – една голяма надежда! В посл

ното си състезание бащата, треньорът и приятелят победи своя питаник. И с примера си му показа в спорта упоритостта и трудолюбието имат изключително голяма стойност. Пепе добре разбира последен старт на баща си. С неговия своята победа бащата казва много. Сега Пепе поема здраво ръцете си спортната щафета на милията Попангелови. И нека вярме, че той ще я пренесе най-дале, ще я постави най-горе в нашия спорт.

Красен ИВАН

ТОВА СЕ СЛУЧИ...

ПРЕДИ 25 ГОДИНИ, на 15 февруари 1948 г., в София столичното физкультурно дружество "Чавдар" и физкультурниците при Централния дом на Войската се обединяват под името ЦДВ. Обединението става на годишното отчетно събрание на дружеството "Чавдар", на което присъствуват дружествени членове, генерали и офицери от Народната армия. В отчетния доклад за едногодишната дейност на "Чавдар", изнесен от секретаря на дружеството ИВ. Чолчев, бяха посочени постигнатите значителни успехи на спортистите чавдарци: държавен първенец по лека атлетика, шампион на профсъюзите по баскетбол, носител на купата на героите по волейбол и други, както и чели строители в младежката бригада "Г. Димитров". Същевременно

ната подготовка във войската и пълномощник на Централния спортен съвет за изграждане на голямо и силно дружество при ЦДВ. С голям ентузиазъм и пълно еднотушие бе прието обединението, като за председател на ЦДВ бе избран тогавашният началник на главното политическо управление при Министерството на народната отбрана ген.-майор Боян

Българанов, а за подпредседатели полковниците Борис Ташев, Иван Ненов, както и ИВ. Чолчев. За почетен председател бе избран тогавашният министър на народната отбрана ген. лейт. Георги Дамянов, който лично отделяше голямо внимание и грижа за развитието на физкултурата и спорта в армията и изграждането на силно армейско дружество. Пла-

менно заключително слово произнесе ген.-майор Боян Българанов, който призова всички на неуморна работа за преуспяването на ЦДВ.

НА СНИМКИТЕ:
ДВАМА ИЗТЪКНАТИ СПОРТИСТИ И ЗАСЛУЖИЛИ ТРЕНЬОРИ, КОИТО 25 ГОДИНИ НЕУМОМО ВЛАГАТ ВСИЧКИТЕ СИ СИЛИ ЗА РАЗВИТИЕ НА АРМЕЙСКИЯ СПОРТ: КРУМ МИЛЕВ (ВЛЯВО) И КОЛА КОЗАРОВ.

ИЛЮСТРОВАН СПОРТЕН СЕДМИЧНИК
СТАДИОН "ВАСИЛ ЛЕВСКИ"
СОФИЯ

Пощенска кутия 797
Тел. 87-71-62, телекс 22-736

Редакционна колегия: главен редактор-Недялко ДОНСКИ, Алекси МЛАДЕНОВ, Асен НЕЙКОВ, Ваня ВОЙНОВА, Димитър ДЖАРОВ (зам. главен редактор), Дочо ДОЧЕВ (художествен редактор), Ешуа АЛМАЛЕХ, Иван ЖЕЧЕВ, Клемент ВЕЛИЧКОВ, Маргарита РАНГЕЛОВА, Митко ЕКСЕРОВ (отговорен секретар), Никола КОСТАДИНОВ, д-р Николай МИНЕВ, Петър ХАДЖИЙСКИ, Серафим СЕВЕРНЯК, Ясен АНТОНОВ.

Художествено оформление Георги ДОЧЕВ
Държавен полиграфически комбинат "Димитър Благоев" 20121

НАШИТЕ РАЗГЛЕЗЕНИ МОМЧЕТА...

Броят вече е готов. Очаква се само последната информация на нашия баскетболен коментатор. А докато чакаме, и ние гледаме мача по телевизията. Камерата следи внимателно Голомеев. Вече за кой ли път си казваме: "Изграч е! Голям изграч е! Да ти е драго да го гледаш!" Наистина в такива моменти можеш да разбереш онези, които му прощават големи и малки презрешения. Само че тъкмо си казал "браво", и идва това: "Пак ли?" Докога? Сега тези, които му прощават, можеш да разбереш, но него вече никак. Как, след като висеше на косъм съществуването му на баскетболист, как, след като толкова хора се кълнях, че наказанието са го променили, продължава да прави фасони по изрицето, демонстрация на несъгласието си със съдийските решения! Камерата проследява цялото недостойно театралничене на големия спортист. В този момент го наблюдават и хиляди деца, малки любители на баскетбола, и вероятно си казват: "Това е да си голям! На големите всичко е позволено!" А какво ли си казват тези, които след всяко наказание ходят да търсят опрощението? Вероятно им е неприятно, това незначително и на техните усилия. И въпреки всичко при следващото провинение пак ще тръгнат да доказват, че той си е такъв, но иначе е много добро момче...

Неотдавна във футболната федерация се получи едно писмо от Пламен Христов, състезател от "Черно море" – Варна, и едно, подписано от един известен, уважаван обществен ръководител, дружеството.

"Тежко ми е много ми е тежко – пише Пламен, когато наблюдавам от трибуните усилията на моите другари и аз си мисля не мога да им помогна за победата... Длъжник съм на колектива на дълбачката "Егея", който ме прече топло и дружелюбно. Вярвайте на моята дума. Може би за пръв път в такъв така обмислена и твърда..."

В писмото, подписано от ръководителя, се твърди, че Пламен е постъпил на работа в дълбачката "Егея" преди седем месеца, оказал се рядко дисциплиниран и с чувство на отговорност изпълнявал трудовете си задължения. Това му отношение към трудовете дейност го е приобщило към останалите работници, които го обрадвали със своето внимание. "Влиянието на трудовете хора се отрази благотворно върху поведението и мисленето на Пламен Хри-

стов – се казва в писмото. – На своите заседания двата органа (става въпрос за дружеството и футболната секция) поставиха на задълбочена оценка поведението на Христов и като се позоваха на фактите, които потвърждават настъпилата у него промяна, решиха наказанието да бъде отменено. Да върнем в редовете на българския футбол един талантлив и високоразреден състезател!"

Федерацията, разбира се, няма основание да не приеме такива убедителни аргументи. Става въпрос за 22-годишен, наистина талантлив спортист. Всеки би предпочел да му подаде ръка при толкова силни доказателства за любовта му към футбола и желанието да се издължи на трудовия колектив на дълбачката "Егея", където неузнаваемо се е превъзпитал. И така състезателните права са възстановени. Само че след известно време един представител на федерацията се връща от Варна и казва, че в дълбачката "Егея" Пламен не е работил седем месеца, а се е мернал за три дни – време, през което едва ли би могъл да почувствува така силно влиянието на трудовия колектив. Онези 6 месеца и 27 дни, които се губят от равностойността, Пламен е бил забелязан от други "трудова колективи" с китарата по барове и ресторанти, а и сега (твърди представителят на федерацията) не се е променил така ужасно, че да не можеш да го познаеш. Роден естраден певец! Симпатично момче, чудесен компаньон – всичко това – да! Но дълбачката "Егея" не го познава. И все пак кой е подвел спортния ръководител да се подписва под такива трогателни писма!

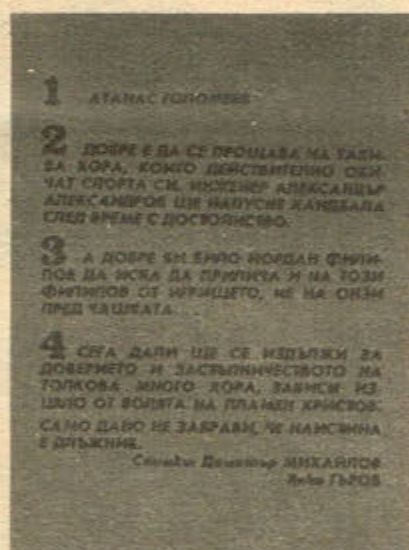
На 3 август 1972 г. във футболната федерация се получава едно друго писмо, този път от известния вратар Йордан Филипов. И той намира, че наложението му на 15 май същата година наказание е напълно заслужено и справедливо, но и той се разкайва. Изведнъж се сещам, че ужасно много искам да прилича на инж. Кирил Ракаров, на г-р Стефан Божков, на Манол Манолов... И му прощават. Само че да не пропуснем една малка подробност – прощават му преди мача срещу "Панатинайкос". Често, да не кажем винаги, по-действително са аргументите на това "Ще победим ли?" Това се намират достатъчно хора, които твърдят: "Без него – изключено! Не се надявайте на никаква победа, ако не изграе той!" И тогава съчувствието към разкайва се греш-

ник, примесено с огромното ни желание за победа, ни прави милостиви.

Филипов е отново наказан. Може би след няколко месеца отново ще си спомни, че детинската му мечта е да прилича на Ракаров, на Божков, на Манолов... ще се разкае и ще му простят. Само че ще му простят ако едновременно с това в момента някоя много важна победа зависи от него. Но Горанов потръгва добре. Ако до тогава се укрепи, ако може да се разчита на него, едва ли към разкайва се Филипов ще бъдат така снисходителни.

Така че нека не забравяме – звездите се разглеждат, когато няма кой да ги сменя. Добро предупреждение за треньорите, които работят с ограничен кръг от състезатели и не търсят резерви – винаги могат да станат жертва на капризите на собствените си възпитаници. Добро предупреждение и за спортните ръководители, които не са създали широка основа за развитието на спорта, за който отговарят, а в такива "решителни" моменти търсят да се скрият зад гърба на някое влияние име, като му поднасят да подписва писма, в които се доказва, че трудовете колективи са променили момчето. Междувременно "момчето" свиква да мисли, че без него не могат, и разиграва всички около себе си.

Преди няколко години от Пазарджик бяха предложени да бъде изключен от физкултурното движение Стоянов, млад, талантлив футболист. Предложението им беше добре аргументирано – разглезен, не спазва режима, използва спорта за лични цели... Само че дойде малко късно – тогава, когато Стоянов отиде да играе в Пловдив. Оплакваха се тогава в Пазарджик: "Можете ли да си представите! Тръгва отборът за Бургас, Стоянов не иска да пътува с другите в рейса. Взимаме му такси. Тръгва отборът за Михайловград, Стоянов не иска да пътува с другите, взима го секретарят в неговата кола. Даваме му апартамент в центъра на града... Възмущаваха се тогава от футболиста и на ум не му идваше, че сами са го провалили. И така след известно време на Стоянов не му харесва и в Пловдив и отива в Ямбол.

После и ямболци не могат да му угледят и отива в Бургас. Всички, разбира се, знаят, че не спазва режима, че е разглезен, всички знаят, че го разглеждат, но могат ли да се лишат от такъв талант? Сега на Стоянов са му спрени състезателните права и бургазлии разбраха, че могат да играят и без него. И не по-лошо! Един талант не можа да стане футболист от голяма величина тъкмо защото в самото начало, когато най-лесно се замайва главата, се намери-

ха достатъчно хора да му казват, че е изключителен, незаменим.

За сериозно провинение хандбалистите на "Левски-Спартак" бяха изключени от физкултурното движение. Около две години никой от тях не напусна тренировъчната площадка. Никой вече не вярваше, че някой от тях може отново да стане хандбалист. Казваха хората: "Жалко! Беше добър отбор!" – и толкова. Но те се чувствуваша наистина дължници на своя спорт. С упоритостта си, с настойчивостта си наистина бяха успели да преодолеят недоверието към себе си и да се върнат отново при своя спорт. Сега всички те са във всяко отношение пример за по-младите. Сега инженер Александър Александров дели времето си между лабораторията и хандбалното игрище, смъква упорито килограми, тренира дори повече от другите, защото и годинките натежаха, а иска да бъде в крак с изискванията на един отбор, тръгнал на борба за купата на Европа. Георги Ангелов стана капитан на

отбора-шампион и го води от победа към победа. Александър Ангелов е капитан на националния отбор, а Апостол Щерев – треньор на отбора на Кремиковци. Стоян Липошлиев и Евстати Йорданов са в момента едни от най-добрите ни хандбалисти. Изминаха вече две години и никой няма основание да съжалява, че се е застъпвал за тяхното връщане. Амбицията на всички е да си възстановят званието "Майстор на спорта" и да завършат състезателната си дейност с чест. Момчетата, които сега започват да играят хандбал, ги гледат с възторг, искат да бъдат като тях. Така тези спортисти ще напуснат игрището уважавани, оставили добра следа след себе си. За провинението отдавна всички са забравили. Всички с изключение на тях!

Една година Георги Тодоров не тренира. Недисциплиниран, безотговорен.

тическата зала "Васил Левски" като един от най-трудолюбивите гимнастици. Какво е станало? Нищо особено. Просто треньорът Евзени Земсков е решил да докаже колко важно нещо е това, което се нарича педагогическо умение, колко важно нещо е това един треньор да умее да накара състезателя да тръгне след него не на базата на глезенето, а на базата на възкорменост и уважение.

Могат да се посочат безкрайно много примери "за" и "против" опрощаването на наказанието. Самият спорт вече включва в себе си това понятие – възпитание. И така както възпитава честни, смели открити характерни, така може и да създаде саможителни, разглезени, безотговорни хора. Всичко зависи от треньора, от ръководителя. Започва се с това, че или изискваш от твоя малък възпитаник добре да се учи, или тръгваш да му уреждаш бележките с другите учители. "Добър спортист е, талантлив, дай да не му разваляме успеха"... Започва се с търсене на най-лесното съпротивление. Малко по малко. По-късно се появяват и запалковци, които не са виждали до момента такава чудо в спорта, после някои искат да почерпят за хубавата игра, после някои качват в колата си звездата, за да не се блъска в автобуса с отбора, после идват и онези, които ни убеждават, че това, което сме видели на терена като нелепа демонстрация, е и така, но и не е точно така, ако на случая се погледне от гравата му страна...

Разглезени ли са нашите спортисти? Не, нашите спортисти не могат да получат такава общо прозвище. Разглезена ли е Диана Йоргова, майка на две деца, която докато се подготвяше за своя сребърен олимпийски медал, успя и да завърши журналистика. Кой е гледал Иван Димитров, един от най-талантливите ни футболисти, образец на режимен състезател, който успя да стане инженер без някому да дойде и на ум, че на Димитров трябва да му се "възмат" изпитието. Нашият спорт изобилствува с примери на отлични спортисти, които по-късно намират място в живота като добри, уважавани специалисти. При това броят на тези, които могат да се посочат за пример, все повече нараства. Броят на недисциплинираните намалява. И все пак ако хората въпреки всичко са склонни да твърдят, че спортистите са разглезени, то е, защото лошото по-лесно се вижда. Впечатлението от един чудесен мач изведнъж изглежда от една некоректна, неспортсменска постъпка. Двадесет и двама може да са зараждали публиката с добър спектакъл и един да провали доброто настроение на хиляди. И когато тези хиляди говорят за случая, те забравят, че другите двадесет и един са били на висота, и слагат под един знаменател всички – "разглезени са нашите спортисти".

Ето затова още повече се налага да се внимава. Да се проявява нетърпимост и непримиримост към тези, които не уважават високото звание спортист! Звание, в което стоици други влагат много сили, много време, много труд и много любов!

Маргарита РАНГЕЛОВА

на? Вярно, издръжливостта също е оржие в ръцете на по-добре подготвения и винаги справедливо наклонява везните към него. Но когато утре физическата подготовка и в двата съперника се окаже на едно равнище, тогава в "строя" трябва да влязат и другите качества, които ЦСКА "Септ. знаме" не успя да демонстрира срещу Видинчани до почивката!

ПРОТИВНО НА ОЧАКВАНИЯТА

В редиците на "Славия" съвсем не е чуждо настроението, че отборът има възможности да атакува през пролетта първото място. И точно това настроение трябва да се докаже... с игра. Очакваше се (напи големите кандидати нямат време за губене...) това да стане още на мача с "Етър"...

УБИ! Излезе, че — поне в този мач! — "Славия" бе "решила" да демонстрира как не трябва да се играе футбол. Токмича много технически брак в действията, такова хаотично тичане, такова тактическа безпомощност на мнозинството от нейните изпълнители! И едва ли всич-

ко може да се обясни с отсъствието на двама основни състезатели — на заминулия Шаламанов и на забележлив от пневмония Тасев. Защото "Етър" не се придържаеше винаги изцяло към възприетата още в самото начало преса, с която изненада съперника си, защото и на Григоров, и на Коцев, и Георгиев, и на Желязков, и на Александров в отделни моменти не липсваха полета за творческо действие, за поставяне начало на резултатни комбинации към вратата на Петров. Всичко обаче се проваляше за секунди, още при първия допир с топката, която бе тъй непокорна в краката им. Вярно е, че след почивката на няколко пъти "белите" вземаха инициативата в свои ръце благодарение енергичната всеотдайна игра на Павлов, на това в почти всички случаи бе инициатива хазартна, резултат на неумението на етърските защитници да се преустройват тактически правилно...

"Славия" изплати общо 7 челоуи удара, а в същото време обстреля вратата на противника само 8 пъти, като пет удара бяха във вратата от нейните очертания. Наистина топката на два пъти срещна гредите около Петров, като веднъж — изстреляна от Григоров — едва не ступи една от тях.

Някои биха говорили за шанс. Но той по-често подава ръка на по-силния, на по-ръкия, на онзи, който играе футбол. А в Нова Загора може да се види малко от него.

тивен план, успяваха да печелят повече от твърдите единоборства с безкомпромисните си (но в никакъв случай груби) противници, показваха и психическа стабилност в малкото минути, когато превенчани бяха постигнали равенство.

Би трябвало да се очаква, че в усилията си по утвърждаване изгрява почерк на отбора тренърите ще имат най-сериозни проблеми с нападателната линия. Войнов, Митков и Цветков (в този мач поне) не направиха впечатление, че с личните си и съвместни действия могат да разчитат на успех срещу всяка отбрана — би трябвало да ги видим много по-енергични при индивидуалните акции, умни и гъвкави в колективните атаки. В процес на избиране е и "личният състав", и начинът на игра на средната линия. Харалампиев остави добри впечатления, Стоянов непременно ще подобрява формата си, но дебютът на иначе талантливия Тройков не бе така сполучлив; юношата просто не можа да намери себе си (и съизрачите си) в 45 минути игра. А когато тази така важна трансмисия заработи по-енергично и целенасочено, обликът на игра непременно ще е по-съвременен, рационален.

Все пак, когато пръв този непретенциозен анализ на показаното от "Левски-Спартак" в първото официално състезание на новата година, нека не забравяме, че сред редовете на тима отсъствуваха Жечев, Гайдарски, Панов и Веселинов.

ПЪРВИТЕ НЕ ЗАЩИЩАВАТ АМБИЦИИТЕ СИ

Турнирът за купата на Съветската армия отбеляза футболния старт на годината и вниманието изведнъж беше привлечено от първите четири отбора в "А" РГФ, от онези, които трябва да излъчат новия шампион.

Активът на "големите" остана малък — две минимални победи, два равни мача. Играта им бе твърде далеч от шампионския "почерк"... Рано е, разбира се, да се правят изводи. Един от тях обаче се налага още отсега — всички отбори играят срещу претендентите с подчертана амбиция, с желанието да бъдат участници, а не свидетели в техния спор...

I група		
Перник — Локомотив (Пг)	1:1	
Академик — Черноморец	1:1	
II група		
Бдин — ЦСКА "Септ. знаме"	1:2	
Берое — ЖСК-Спартак	2:0	
III група		
Левски-Спартак — Спартак	2:1	
Тракия — Ботев	2:0	
IV група		
Етър — Славия	0:0	
Пирин — Дунав	0:2	

СЪС СЕТНИ СИЛИ...

Временният водач в първенството на "А" РГФ завърши наистина шастливо срещу "Перник" своя първи официален мач за годината! "Локомотив" (Пг) просто дълго бе пред прага на загубата, а в отделни периоди — особено непосредствено след гола на Славчев — и пред истинско поражение...

Има всички основания да се счита, че плодотворни бяха подценени своя съперник, че не успяха (както най-често става) да се преустроят в хода на мача. Но това в края на краищата не е извинение, както не може да бъде оправдание и силната игра на "Перник", в която прозвучаха и съвременни нотки, и голяма тактическа дисциплина, и целенасоченост.

Неприятностите на "Локомотив" дойдоха преди всичко от твърде старомодното разделение на линиите. Оставена сама на себе си, защитата невдъхнато направо изнемогваше пред експлозивното нападение на перничани, което надделяваше и с бързина, и с точност. За участие в атаките не можеше да стане дума — единствен спамболиев си позволи този лукс в началото на второто полувреме...

В средата на терена Кочуков и Фатов израха сравнително малък периметър и еднообразно — най-често с дълги прехвърляния зад гърба на противниковата защита. В нападението Курбанов и Георгиев се стараеха много, но играта им не беше ефективна, не носеше реална опасност и това позволи на перничката защита да насочи вниманието си там, където беше главната опасност — да следи в центъра един от голмайсторите на отбора Иванов, който напомни за себе си само с красиво отбелязание гол.

При това положение "Локомотив" (Пг) можеше да разчита единствено на чудо, направено от Бонев. Но перничани бяха помислили и за него. Когато се връщаше далеч в своята половина, за Бонев се грижеше най-близко стоящият играч или поточно играчи на "Перник". В средата на терена пък го причакваше специален папач. А когато преодолеше и него, другите защитници изграждаха по пътя му истинска стена. Без да даде всичко, което се знае, че може, Бонев — след като опита и резки индивидуални пробиви, и двойни подавания, и пасове към освободени от опека съизрачи — загуби първоначалната си стръв...

Така водачът във временното класиране не можа да защити на хасковски терен своя авторитет. От един мач в първата половина на февруари не могат да се правят изводи. Но е явно — най-малко, — че отборът влиза трудно във форма, че ще трябва бързо да решава ред проблеми...

ЕДВА СЛЕД ПОЧИВКАТА...

Едва ли и най-големите оптимисти на стадиона в Панагюрище очакваха, че след като елиминира в по-ранния стадий от турнира отбора на софийските железничари, "Бдин" ще съумее да сътвори втора сензация, като се наложи над шампиона ЦСКА "Септ. знаме". Дори и след като поведе още в 20-та минута с гол на лявото си крило К. Тодоров, скептиците продължаваха да бъдат убедени, че армейците ще се стреснат от резултата, ще подирят резултатни решения, ще се преустроят веднага, още на терена, на "голови вълни" срещу далеч по-скромния си съперник.

Минутиите се излизваха незабелязано, а ЦСКА "Септ. знаме" се луташе в игра на дребно, в нескончаеми къси подавания, без поглед и фантазия и в предни позиции (Жеков, Михайлов, Марашлиев), и в средата на терена, където, учудващо слаб, без нито един конструктивен пас до смяната си, действуваше Денев... В същото време видинчани влязоха твърдо и безкомпромисно в директни двубои, движеха се разумно без топка, търсеха свободни пространства. И това продължи цели 45 минути с много малко изключения?! И трябваше да дойде десетминутният разбор през почивката и най-вече последният четвърт час от двубоя, когато футболистите на "Бдин" отпаднаха физически, за да могат шампионите да прекъснат амбицията им и разбият тактическата им постройка. Тъкмо в тия минути ЦСКА "Септ. знаме" получи право да излъчи четири наказателни удара (преди това, още в 48-та минута, Жеков майсторски изравни от фаул) и няколко излови удара, тъймко тогава дойдоха и двата невероятни пропуска на Марашлиев, надбягал цялата видинска защита, но не съумявайки да преодолее падналият вратар Громков...

В крайна сметка шампионът грабна по бедата с 2:1, след като в 81-та минута Ст. Михайлов фронтално срещу вратата съобразително насочи топката в мрежата. Но въпреки всичко немалка част от неговите състезатели показваха — през първото полувреме, когато съперникът им бе със свежи сили! — че все още не са в добра спортна форма, че има каква да се желае от тях по отношение на играта без топка, на умението им тактически да се преустроят в хода на мача, на стрелковото умение... Само Б. Колев, Пенев, Газанелов и донякъде Никодимов след почивката имаха добри прояви.

Така се представи ЦСКА "Септ. знаме" срещу "Бдин" — отбор, който на "финалната права" бе останал без физически ресурси. А по-нататък, когато армейците срещнат състава от майсторската гру-

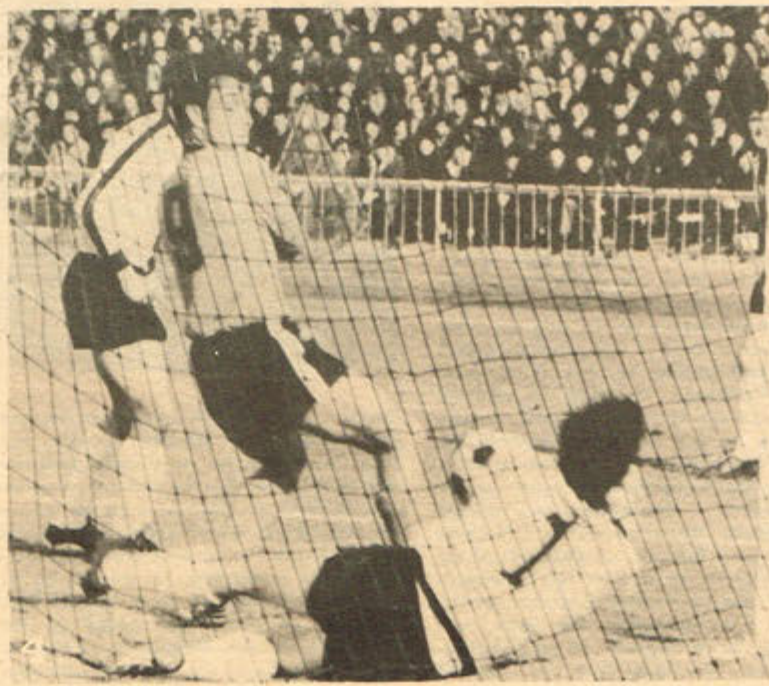
1. БОНЕВ Е ПРЕОДОЛЯЛ ЕДИН СЪПЕРНИК. БОРИ СЕ С ВТОРИ, АКО ИМА НУЖДА, ЩЕ СЕ НАМЕСИ И ТРЕТИ.

2. ТАКИВА "БУКЕТИ" БЯХА МНОГО ПРЕЗ ПЪРВОТО ПОЛУВРЕМЕ НА МАЧА ЦСКА "СЕПТ. ЗНАМЕ" — "БДИН".

3. И НА ТАЗИ СРЕЩА Б. КОЛЕВ ИГРА СИЛНО.

4. ИВАНОВ БЕ ПОСТОЯННО "ТЪРН" В ЗАЩИТАТА НА "ПЕРНИК", БЕ ПАЗЕН ЗОРКО, НО ВСЕ ПАК УСПЯ ДА ОТБЕЛЕЖИ ИЗРАВНИТЕЛНИЯ ГОЛ ЗА "ЛОКОМОТИВ" (ПГ).

Материалите са написани от Николай КОЛЕВ, Митко ЕКСЕРОВ и Веселин ЛЕСИНГЕРОВ. Снимки: Георги ДОЙЧИНОВ

ДОБРА ПОДГОТОВКА И... ПРОБЛЕМИ

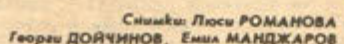
"Синьо-белите", единствени от "четири-те големи" на шампионата, имаха за съперник отбор, класирал се непосредствено зад лидерите. И в този смисъл победата им над "Спартак" трябва да се оцени като успех. Още повече, че бе извоювана в рядко мъжествена и оспорвана игра срещу тим, който по всичко личи ще продължи и през пролетта в стило, донесъл му поредица от победи.

Израчите на столичния отбор са много добре подготвени физически и това им позволи да действуват активно през цялото време на играта. Имаха редица успешни прояви и в индивидуален, и в колек-

ПРЕДВИЖДЕНИЯТА НА «СТАРТ»

1. БЕРОЕ — ЦСКА "Септ. зн" (КСА)	1х2	
В Ст. Загора:	4 5 6	20-27
В София:	0 3 10	8-47
2. ТРАКИЯ — СПАРТАК (КСА) 1		
В Пловдив:	16 2 2	45-5
В Плевен:	2 4 12	12-35
3. АКАДЕМИК — ЛОКОМОТИВ ПД (КСА) 2		
В София:	4 3 2	12-5
В Пловдив:	0 2 6	5-12
4. ЧЕРНОМОРЕЦ — ПЕРНИК (КСА) 1		
В Бургас:	3 1 0	8-0
В Перник:	1 1 2	3-4
5. БОТЕВ — ЛЕСКИ-СПАРТАК (КСА) 2		
В Враца:	1 5 3	8-12
В София:	0 0 8	5-26
6. ДУНАВ — ЕТЪР (КСА) 2х		
В Русе:	3 1 0	7-3
В В. Търново:	0 1 2	3-7
7. ПИРИН — СЛАВИЯ (КСА) 2		
Не са играли за първенство.		
8. ЖСК-СПАРТАК — БДИН (КСА) 2х		
Не са играли за първенство.		
9. МАНЧЕСТЪР С. — ЛИВЪРПУЛ 1х		
В Манчестър:	3 3 1	8-7
В Ливърпул:	0 2 5	7-16
10. ИПСУИЧ — МАНЧЕСТЪР ЮН. 1х		
В Ипсуич:	2 1 3	10-13
В Манчестър:	1 1 4	4-8
11. КАЛЯРИ — ИНТЕР 1		
В Калари:	3 3 2	7-8
В Милано:	2 2 5	6-13
12. МИЛАН — ЮВЕНТУС 1х		
В Милано:	15 6 3	50-25
В Турин:	7 9 9	30-36
13. ТОРИНО — ФИОРЕНТИНА х		
В Турин:	9 9 5	29-27
В Флоренция:	2 9 13	15-39
14. НАПОЛИ — РОМА 1		
В Неапол:	11 6 1	31-9
В Рим:	2 7 10	12-34
ЗАБЕЛЕЖКА: Данните за българските и италиански срещи за последните 24 години, а за английските — за последните десет години.		

ИВАН КОДЖАБАШ
инспектор по физическо възпитание
в ОНС - Бургас

Необходимо е още по-активна подкрепа на дружествените тренировки. От висококвалифицираната им помощ се нуждаят и учителите тренировки и техните възпитаници.

ЗА ДА МОГАТ УЧЕНИЦИТЕ ДА СПОРТУВАТ

— Със съдействието на федерациите по волейбол, футбол, баскетбол и борба формирахме градски ученически групи по тези спортове. През учебната 1971/1972 година заедно със средношколската футболна група се родиха и 4 волейболни групи с 24 училищни отбора — за пионери, пионери, юноши и девойки. Тези идеи започнаха както на младежите, така и на преподавателите и директорите в училищата. Сега вече 500 малки волейболисти, разделени в 29 отбора, и 1000 футболнисти в 36 отбора тренират като истински спортисти.

апочна се с това, че сами си поставихме олимпийски изисквания към нашия неолимпийски спорт. Започна се с това, че личихме натоварванията. Най-на-г с увеличаване на тренировъчно-време. Тренираше се допозва по часа, увеличихме на три, на ири, пет, шест! Отначало четата се оплакваша, че им е го. Поставих въпроса "или-или". то искаше да тръгне с мене, бваше да тръгне при условията, то диктувах аз. Който не иска - се отказва навреме. Тръгнаха! тодарна съм им безкрайно за онези, когато тръгнаха от вара към е. Защото после, когато дойдоха ихите, вече беше по-лесно. Бяха се яли навици, гимнастичките бяха пили удовлетворението от ижения, от пълния тренировъчен бяха вкусили от сладостта на едната. Но в онези първи дни, кога-всичко в сферата на обещания- беше наистина трудно. При а не кой знае какво обещание. Зах: "Ще победим! Ако не на, на следващото световно пър-ство. Ако не на следващото, на ледващото!". Слаба азита-на платформа. Но исках преди ко моят договор с тях да бъде ст и ясен. Изисквах много труд, го лишения, много усилия - сега. В то на нещо, което ще дойде няко-

наех, че трябва да започна с ичаването на тренировъчните иве, но знаех и че това не е до-тъчно. Трябваше да се намери пъ-към най-плътното им използва-вях тръгнала към това да търся ичетанието най-трудното, най-ованото, най-ефектното, да ся завършената, голяма компози-Знаех, че само така може да се бие, че само така могат да ни лежат на гимнастическите по-и, където не ни очакват като и. Че трябва изведнъж да привле-вниманието с нещо, което никои югава не е правил. Е добре, но да реш трудното още нищо не зна-Трябваше и изясно, сигурно изпълне-Казвах "повтори" 50... 100... пъти при всяка грешка. Не беше нито нито за тях, нито за мене а "повтори", но знаехме, че е ходимо. Постепенно стигнах до ята, че не е достатъчно и да се таря. Възлагах на всяка от астичките да наблюдава кои от тите са най-сполучливи, кога центът на сполуките е най-голям, е най-добре да се извърли обръ-Получих няколко еднакви овора, уточнявахме ориентури-Търсехме вече за всяко от труде-упражнения ориентирната ника. Създавахме си сами юдиката в нашия спорт, в който ко беше все още във фазата на сенията.

е искам да кажа, че сме открива-Америка! Много ни помогна това ример, че знаехме, че в спорт-на гимнастика работят с подходи четвъртинки, половинки, цели тания. Проучвахме опита на ите тренъори, на съветските, на нските. И все пак нашият спорт има свои специфични особености, то на нас се падаше да търсим и криваме. Момичетата израства-Възлагах им сами да мислят за но-

И МЛАДИТЕ ТРЯБВА ДА СВИКНАТ С ВИСКИТЕ ИЗИСКВАНИЯ, С ГОЛЕМИТЕ НАТОВАРВАНИЯ - ЗА ДА "СВИКНАТ" И С ПОБЕДИТЕ...

ПОБЕЖДАВАМЕ С МНОГО ТРУД

ви елементи, да излизат от положението на изпълнители, да бъдат творчески участници в тренировъчния процес. Сега вече не аз казвах "повтори", всяка сама си диктуваше: 50 пъти... 100... 200 пъти. И вече не наблюдавах качеството на тези повторения. Всяка сама търсеше най-рационалното, записваше го, обсъждахме го, проверявахме. Момичетата ми бързо растяха и трябваше да увеличавам и собствените си натоварвания, за да бѣда винаги една крачка напред. За да им бѣда максимално полезна. Винаги ме е вълнувал най-много въпросът за точното ми място между тях. И постепенно виждах колко различно е това мое място между неоформените още кандидати за звезди и големите гимнастички, които вече сами са творци, сами носят нещо свое на гимнастиката. Това е един

голям проблем за всеки тренъор. Затова не бива да се забравя никога и за неговото натоварване, което се увеличава успоредно с това на състезателите, макар че носи съвсем друг характер.

Високите тренировъчни натоварвания ни дадоха възможност да опознаем по-добре своите възможности. Наблюдавах внимателно индивидуалната поносимост към повишаването на натоварванията, адаптацията към увеличаването обема на работата, предпочитанията към отделните уреди, развитието на отделните качества. Една изпреварваше другите в гъвкавост, друга в отскокливост, трета проявяваше подчертана динамичност. В този етап трябваше да диференцирам натоварванията, да акцентувам някои качества, да давам

определени предпочитания на определени уреди за всяка от състезателките. По-късно, когато израснаха, когато натрупаха достатъчно обменен материал зад гърба си, когато стигнаха вече не до висока, а до виртуозна техника, това понятие "коронна дисциплина" отпадна. Но в началото това беше една от основните ми грижи - да дозирам така натоварванията, че да гоня за всяка "нейните" качества, да прикривам това, което не ѝ достига. Тогава исках от гимнастичките сами да търсят, да осъзнават своята индивидуалност, сами да акцентуват там, където са най-добри. Сега искам от всяка да може да бъде първа на всеки уред.

Различните етапи на работа си имат своя специфика по отношение на натоварванията. Това не бива да се забравя особено в нашия спорт, където така динамично всичко се променя. Едно правило само не подлежи на изменение, всеки нов етап е свързан и с ново увеличение на трудността, на сложността. С нови, по-големи изисквания. Зрителите виждат обръча, извърлен на шест метра височина, гимнастичката изпълнява една серия от сложни скокове в широка амплитуда и някъде във въздуха на дванадесет метра от мястото на извърлянето хваща обръча, който е направил една шеметна параболо. Публиката си отгъхва, но само за секунда. Следва нова серия... Няма опасност. Големите гимнастички имат по пет хиляди повторения на всеки детайл от всяка от тези сложни серии. И то повторения не механични. Защото у

нас винаги е стояло като правило да се търси най-рационалното във всеки детайл, да се съсредоточава цялото внимание във всяка част от работата. В нашата практика се появиха нови термини - подходи на отделни елементи, на упражнения и връзки - подходи на 1/4, на 1/2 и цели съчетания. Редуването на подходите, подборът на най-подходящото съчетание на целите, половинките и четвъртинките, на елементите и връзките беше въпрос на смел експеримент. От спортната гимнастика взехме идеята, но ние трябваше да правим наша "дозировка", наша методика, да търсим за нас най-сполучливите варианти. При това въпреки големия опит, който натрупахме през тези години, при всеки нов уред се изправя и въпросът за ново търсене на нова техника...

Впрочем ето една таблица за увеличаването на натоварванията, която ще даде по-ясна представа за порасналите възможности на нашите гимнастички:

Год.	Раб. дни	Бр на трен	Трен. ч.	Бр. на подх
1967	295	286	769	9500
1969	230	230	464	12800
1971	290	290	1120	69300
1972	243	243	1324	169 600

Нешка Робева прави дипломна работа за натоварванията и в катедрата по физиология няколко пъти я питат дали случайно няма някаква грешка при измерването на пулса. Д-р Кръстев пише статия в "Позлежд": "Кои са грешките?", като доказва, че състезателките по художествена гимнастика са дали значително по-добри показатели при измерването на анаеробния капацитет от футболистите, и отново чувам от много страни този въпрос: "Няма ли някаква грешка?" Не, няма никаква грешка! Високите натоварвания на нас ни помогнаха и да постигнем една изключително висока техника и заедно с това една чудесна издръжливост, на която могат да завиждат не само футболистите.

Когато за първи път казах "Започни отново!" в момента, в който момичетата вече бяха тръгнали към съблекалнята, и сама не знаех, че втората тренировка, направена веднага след първата тежка, уморителна, изцедила силите докрай, ще бъде така сполучлива. След два часа и аз, и моите гимнастички бяхме колкото изненадани, толкова щастливи. Бяхме си доказали, че можем да правим и това, което до момента ни е изглеждало невъзможно. Не съм работила по специална система за каляване на волята, но чрез повишаването на натоварванията постигнахме и това - увереност в силите, воля за победа. На състезанията се явявахме вече и с това чувство, че ще браним много, много труд, много търсения, много уморителни, но пълни, творчески тренировъчни дни...

Жулиета ШИШМАНОВА
герой на социалистическия труд,
старши тренъор на националния отбор по художествена гимнастика

НАУКА И СПОРТ В ТУНЕЛА НА ВЯТЪРА

Вече съвсем открито започва да се говори, че успехите на елитните скиори-алпийци ще зависят не толкова от уменията им да преминават по трасетата, колкото от прекождащите изпитания по време на подготовката. Ако преди няколко години доста плахо бе развита теорията за влиянието на най-различни причини, изискващи научна разработка, днес тя е приета от всички и никой не се съмнява, че без помощта на химици, физици, психолози, технолози на пластмасите и др. резултатите на скиори обущари, шивачи и пр. резултатите на скиори не биха надхвърлял средното ниво.

Едно от най-важните изпитания за алпийците е тестът в специален аеродинамичен тунел, който почти по нищо не се различава от този, който се провежда с кандидати за пилоти на реактивни изстребители. Скиорите го изпълняват при скорост на въздушното течение от 100 км/ч. Тази скорост на изкуствения вятър създава същите условия, при които състезателите се спуска по трасето. Резултатите, показани от скиорите в "тунела на вятъра", преди всичко имат голямо значение за шлифоване на техниката. Те позволяват да се изработи най-рационалната стойка, да се изчислят точните пропорции на тежестта, падаща върху различните части на ските, включително тяхната дължина, в зависимост от телото на състезателя. Не е без значение и влиянието на тези резултати върху модата, днес скиорите приличат на космонавти.

СПОРТ И ТЕЛЕВИЗИЯ

ЕДНА БЕЗКРАЙНА ТЕМА! НЕ СМЕ СЕ ЗАБЛУЖДАВАЛИ, ЧЕ МОЖЕ ДА СЕ ИЗЧЕРПИ В ТЕЗИ ДВЕ СТРАНИЦИ. ОПИТАХМЕ СЪВ СЕМО ДА ПОВДИГНЕМ КРАЙЦЕЦА НА ЗАВЕСАТА. ДА НАДНИКНЕМ В ЧАСТ ОТ ПРОБЛЕМИТЕ. ДАДОХМЕ ДУМАТА НА ХОРА, КОИТО ОБИЧАТ СПОРТА И ИСКАТ ДА МУ ПОМОГНАТ, ДОРИ КОГАТО МНЕНИЯТА ИМ СА РАЗЛИЧНИ...

БОГАТА ПРОГРАМА

През миналата година БТ достигна рекорда с 500-часова спортна програма, и с това се нарича на второ място (след телевизията на ГДР) системата на Интервизията. Какво ще предлагам на нашите зрители през 1973 година? Едно по-богато, по-наситено спортно програмно меню да бъде пропуснато нито едно голям спортно събитие у нас. Приятелите на футбола ще видят "Реал" - "Динамо", СССР - Англия, СССР - Бразилия, СССР - ГДР, СССР - ГФР, гимнастиките - европейското първенство за мъже в Гренобъл, европейското първенство за жени в Лондон, ще видим и европейското първенство по класическа борба в Хелзинки, по свободна - в Лозана, европейското първенство по бокс от Белград, световното по вдигане на тежести от Хаваи, европейското по баскетбол от Барселона, европейския шампионат по лека атлетика на закрито от Роттердам, лекоатлетическата среща СССР - САЩ от Донецк... Това са само част от големите предавания, които е запланивал БТ. Всеки месец любителите на спорта ще имат възможност да видят по пет-шест крупни спортни прояви.

Васил МАНЧЕНКО

КРИТЕРИИТЕ

ЯСЕН АНТОВ, заместник главен редактор на вестник "Стършел", никога не е преставал да се интересува от спорта. И не само защото е започнал като спортен журналист. Все нещо си го влече към пистите, към планините. Затова сега искаме да чуем и неговото мнение. Ето какво ни каза той:

— Спортът е движение, динамика, нерв. Телевизията също е движение, динамика и остро отношение към проблемите. Затова единственото, което не мога да търпя в спортното предаване, е бавността, мързливостта.

Телевизията сама си поставя непрекъс-

нато един голям проблем. Толкова години ходя по пистите, не съм пропуснал ски-състезание и сега, като наблюдавам последните предавания от четирите ски-шанци, виждам, че досега ски не съм гледал!

Не знам как се чувствуват треньорите и състезателите по ски, но аз се чувствувам направо зле, когато си мисля за тези разлики. Не само за скиорите се отнася това, разбира се. Накаж много бързо, много пряко ни отнася телевизията при световните стандарти и после ни е трудно да се примирим с изоставането си. В това е голямата ѝ заслуга. В това е и голямата ѝ беда. Когато си гледал как-то показват телевизионните камери от олимпиадата, какво високо професионално умение проявяват и режисьори, и оператори, после трудно можеш да се примириш с всяка посредственост.

И АЗ

УЧАСТВУВАМ

В СЪСТЕЗАНИЕТО...

Телевизионният режисьор Петър Янков е един от тези, които ние никога не виждаме, но ни помагат да видим най-хубавото от спорта. Вече години Янков командуват "армии" от работници, техници, оператори. Търси да "хване" най-интересното, най-вълнуващото. Впрочем доскоро по-голямата част от времето му е вземал телевизионният театър. Спортът е бил нещо като хоби. Сега това хоби става основната работа му. Какво го привлича така си, но към спортните камери?

— Динамиката, безкрайната разнообразие, това, че никога нищо не се повтаря, никога не знаеш края на "пиесата". Очакваш го заедно с хилядите зрители, вълнуваш се заедно с всички и като че участваш. А режисьорът се чувствувва винаги като състезател в тази "игра". Трябва да се в крак със спринтьора, да участвуваш усилено на щангиста, да не пропуснеш нищо от красотата на гимнастичката и да бъдеш при този от двайсет и двамата на футболния терен, който в този секунд най-заслужава да го придружиш, да го оттавиш в следващата секунда и да бияш след другия... Да влезеш в ритъма на кеистите, да летиш по ски-шанците, да надникнеш в лицето на победителя, на победения. С един кадър да разкриеш тази невероятна богата гама от чувства, от преживание, възхищение, амбиция... Чувства постигнати без репетиции, появили се така, "на живо" и затова така вълнуващи.

Най-много обичам състезанията в зал "Сливница". Нищо че е стара и грозна, нищо че прилича на хамбар. Тук публиката и състезателите дишат еднакво учтено. Тази близост създава най-горещата състезателна атмосфера, която камерите не могат да не хванат. Всичко тук е в един план, няма нищо по-хубаво от едрия план на един такава задъхана от вълнение зала. Когат неуспешите да влязат минаат покрай телевизионната кола и питат: "Ще предават ли? Нали всички?" Когато доволни от отзива, бързат да се приберат по домовете си, се чувствуват като състезател, когото сега ще наблюдават хиляди. Нищо, че никога не ме вижда. Аз участвувам в състезанията...

ПО-БЛИЗО ДО ЗРИТЕЛЯ

Телевизия и спорт — на тази постоянно интригуваща тема бе посветен разговорът между първия заместник-председател на Комитета за телевизия и радио майстора на спорта инж. Иван СЛАВКОВ и представителя на редакцията Валентин ЯНЕВ.

— Другарю Славков, какви ще бъдат главните насоки в спортните предавания през настоящата година?

— На първо място ще се постараем да не отменим нито едно голямо състезание без директно предаване или подробен репортаж. Репортажите ще бъдат само една страна от дейността на телевизията. Ние ще продължаваме да популяризираме редица спортни дисциплини с цел да се привлечат млади хора към системни занимания с физкультура.

За целта ще създадем телевизионен университет по редица спортове, в който по един лесно достъпен и забавен начин ще се предават първи уроци на най-малките. Като лектори ще използваме нашите най-известни спортисти. За бъдеще ще продължим да бъдем не само пропагандатори, но и организатори на спортни прояви.

Отскоро се пристъпи към създаването на обществени редакции по основните видове спорт, в чийто състав влизат изтъкнати специалисти и познавачи на дадена дисциплина. Зрителите сигурно вече са видели първите предавания на редакция "Футбол". Мисля, че този начин на сътрудничество има голямо бъдеще. Използвам случая да благодаря специално на ръководството на ЦС на БСФС, което правилно оцени огромната роля на телевизията като помощник за превръщането на българската нация в спортна нация.

— Какви затруднения срещате при осъществяването на спортните предавания?

— Не винаги имаме възможност да осигурим коментаторско място на самите състезания. Затова зрителите трябва да бъдат снизходителни към някои неточности и празноти в коментара. Немалко затруднения срещаме и с осигуряването на стабилна картина.

— Коя е най-често отправяната критична бележка към спортните предавания на телевизията?

— Приятелите на спорта ни критикуват главно, че отделяме малко време за спортни предавания. Струва ми се, че това не отговаря напълно на действителността. През 1972 г. сме осъществили спортни предавания средно по 65 минути дневно. Сега, след като въведохме целодневна спортна програма, ще положим усилия следобедът да се оформи като спортен телевизионен полуден.

— В качеството си на зрител кои спортни предавания наблюдавате с най-голям интерес?

— Спортните игри, когато се изразят от майсторски състави, като баскетболистите и хокеистите на СССР, футболистите на "Аякс" и пр. Обичам и художествената гимнастика, разбира се, не само защото нашите момичета са много хубави...

ЗАСЛУГАТА НА ХУБАВИТЕ ПРЕДАВАНИЯ!

За големия интерес, създаден към борбата у нас, специална заслуга се пада и на телевизионния екран. Един пример — докато в първите дни на световното първенство у нас борбите на "класиците" бяха наблюдавани от 3-4 хиляди зрители, след това телевизията и нашите успехи привлякоха повече от 30 000 души.

Какви забележки мога да сторя за спортните телевизионни предавания? Редовно се предават финалните срещи на борците, а те не винаги са най-интересни. Телевизионната камера трябва да надникне на тепиха и когато се води борбата за визане във финалите. Тогава всеки гледа да спечели и може да се види истинска борба. Интересно ще бъде, ако с демонстратори се обяснят правилата на спортовете — това ще направи зрителите компетентни, ще повиши техния интерес. По-често трябва да се дава

думата за коментар на изтъкнати специалисти — треньори и състезатели.

Много от посочените пропуски могат да се избягнат, ако преди състезанията се провеждат срещи със специалисти. С тяхна помощ телевизионните екипи могат да си подготвят един стратегически план за предаването, ще знаят къде да насочат своето внимание, ще имат възможност да подберат такава програма непосредствено след проявата, която би им дала възможност да завършат докрай предаването.

Като телевизионен зрител ставам свидетел на непристойни сцени, за които камерата бърза да си затвори очите. Тя трябва да прикове вниманието на обществеността върху непристойната проява и с помощта на коментатора хулиганът веднага да получи "присъда". А след това в студио на обстановка той може да даде обяснения за своето деяние! А от околната камера отбягват и постъпки, достойни за възхищение.

Все пак не бива да се забравя, че ако имаме критични бележки към телевизията, то те са направени на базата на нейните хубави предавания, които повишиха критерия на телевизионния зрител.

Филип КРИВИРАЛЧЕВ
герой на социалистическия труд

ИНТЕРВЮ СЪС...СЕБЕ СИ

Започнало отдавна, то ще продължи вероятно до края на моята работа като телевизионен коментатор.

Много са въпросите, които още нямат точния и окончателен отговор. Желание то да направим милионите край телевизионните не само свидетели, но и участници в една голяма спортна борба е най-силното у всеки коментатор. Но това е и най-трудното. Не сухата статистика, не рожените дати или имената на победителите (те също имат своето място) са основната задача на водещия репортажа.

Ставал съм обект на много критики. Участвувал съм в много дискусии. Търсил съм литература във всички страни на света, където съм коментирал. И навсякъде съм се срещал с противоречията.

Аз съм за краткия, насочен към подготвящи моменти словесен разказ. Но спортовете са толкова разнообразни. Може ли да има еднакви паузи в хокея и фигурното пързалане, във футбола и художествената гимнастика, в шансите и бокса?...

Затова и продължава безконечно моето интервю със... себе си. А човек със себе си е искрен. Затова и стремежът ми е отговорите да бъдат истински, репортажите да бъдат истински.

Людмила НЕДЕЛЧЕВ

КАТО СЪСЕД ОТ ТРИБУНАТА

Отдавна съм престанал да водя точна статистика на коментирания от мен спортни събития. Убедил съм се, че самочувствието, което носи нарастващият им брой, е фалшиво. Сигурен съм, че ще се възнавям, когато застана край микрофона и монитора и за своя последен коментар...

Особена е нашата професия! Тя все още е в детската си възраст, а няма право на детски болести. Те обаче неминуемо идват, а кой ли все още не е намерил рецепта за лекуването им и още по-малко - ваксина за имунизирани срещу тях. Телевизионният спортен коментатор е оставен сам на себе си. Той сам трябва да намери своя път в огромния лабиринт, какъвто в един футболен мач представлява телевизионната публичка.

Да го намери, когато всеки от зрителите има свои въпроси, свои желания, своя емоционална нагласа. Та нали един футболен мач се гледа и от заслужил майстор на спорта, комуто са нужни само няколко думи, за да се ориентира изцяло в обстановката, и от малките приятели на спорта, за които почти всичко по терена е ново, и от други, чиято връзка със стадиона е само телевизионна.

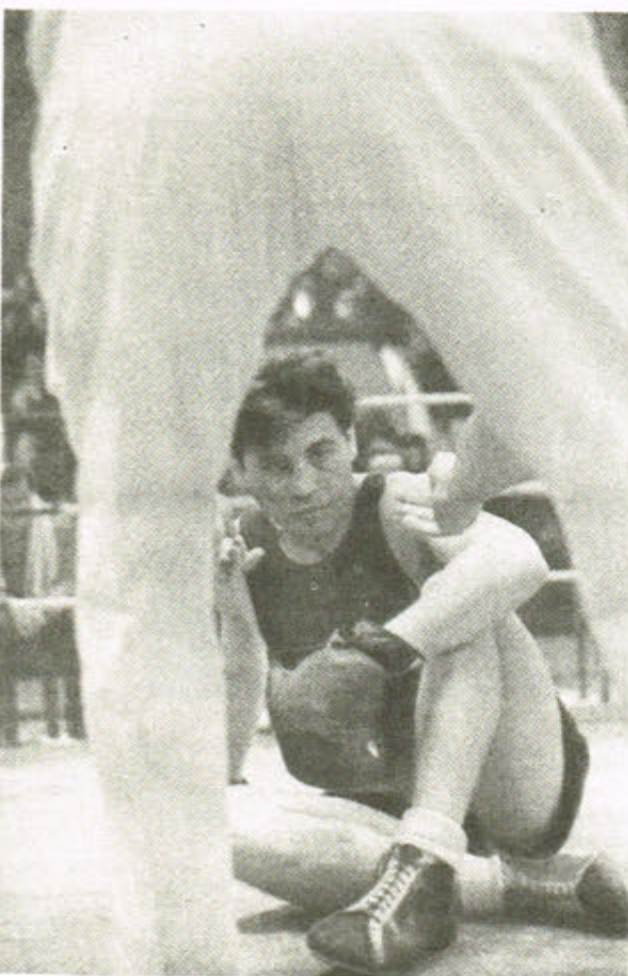
Ето затова се възнавям и ще се възнавям до последния си коментар. И понеже все още никой не е написал какъв трябва да бъде коментарът, обичам да се вслушвам в мнението на зрителите, без да се смущавам, че за едно и също предаване едни твърдят, че е скучновато, други - ненужно емоционално и т.н.

Ще бъде истински щастлив, когато поне един мой коментар се хареса на всички зрители. И понеже това е почти невъзможно, дотогава бих искал онези, които са "за", да бъдат в най-лошия случай половината плюс един. И този един да не бъде аз. Защото искам да бъда за всеки от зрителите онези съсед от трибуните, който неусетно, без да досажда, предава настроението си, своето разностранно виждане на спортната борба и който в края на краищата прави 90-те минути на един футболен мач много приятни...

Николай КОЛЕВ

— ПОВЕЧЕ СПЕЦИАЛИСТИ ПРЕД ТЕЛЕВИЗИОННИЯ МИКРОФОН — ЕДНА ОСНОВНА ПРЕПОРЪКА, КОЯТО ТЕЛЕВИЗИЯТА СЕ СТРЕМИ ДА ОСЪЩЕСТВИ.

ЗОРКОТО ОКО НА КАМЕРАТА ВИЖДА ВСИЧКО — И ПОГРОМ...

ДОБРЕ Е, НО МОЖЕ ОЩЕ ПО-ДОБРЕ...

Една малка анкета с някои от журналистите на вестник "Народен спорт" ни дава основание да смятаме, че ще бъдем полезни на спортния отдел на Българската телевизия, като предадем мненията на колегите, които непрекъснато и най-пълно следят техните предавания. Най-напред всички без изключение подчертах, че от една година насам спортните предавания са значително подобрени. Заедно с това спортните журналисти дадоха и някои препоръки.

АЛЕКСАНДЪР ЯСНИКОВ: Много ми харесва рубриката "Из света на футбола". Това подсказва, че трябва да се търсят и още много нови рубрики. Да се правят по-смели опити да се надникне зад едно състезание. Да се търси неговата оценка и извън терена. Необходими са повече тематични предавания по проблемите на спорта.

КРАСЕН ИВАНОВ: Да се разширят предаванията в неделя и понеделник и да виждаме повече събитията. Струва ми се, че по-широко място са намерили няколко спорта, съвсем малко виждаме преки и проблемни предавания за спортове, като волейбола, хандбала, леката атлетика, борбата и бокса. Така се оцветяват и спортните, и зрителите...

ХРИСТОФОР ПАНАЙОТОВ: В рубриците за пионери и младежите биха могли да се пускат късометражни интересни филми, направени със съдействието на специалистите от федерациите. Къси репортажни етюди за големи наши и чужди спортисти, къси учебни филми, но направени занимателно, приятно, ще привлечат много по-бързо от всяка друга асимутация децата към басейните, към пистите.

ЛЮДМИЛ МИЛАНОВ: Въпреки голямото си старание спортните коментатори не могат да бъдат специалисти по всичко. По-смело и по-широко биха могли да използват специалистите (вече имаме доста и на високо равнище в повечето спортове). Бих препоръчал на спортната редакция да се запознае и с една интересна инициатива на белградска-

та телевизия. Всяка година там организират телевизионен турнир по борба със свои "телевизионни правила", така че да е интересно на възможно най-широк кръг зрители. Някои от тези правила по-късно влязоха дори в официалните правилници на международната федерация. Не казвам, че и нашата телевизия трябва да организира непременно такъв турнир и непременно по борба. Подсказвам го просто като тема, като идея, като насока на търсене...

ДИМИТЪР ПОПДИМИТРОВ: Смятам, че едно по-тихо сътрудничество между спортните отдели и телевизиите от социалистическите страни ще бъде много полезно. Случвало ми се е да наблюдавам спортни предавания, когато съм бил в СССР, Полша, Румъния, Чехословакия, Унгария, за които тук все още телевизията не е имала достатъчно информация.

МИЛКО СТЕФАНОВ: Телевизията постави един голям проблем и пред спортните ръководители, пред състезанието, и пред себе си. Може много да се спори по това, какъв точно е нейният дял за отплата на зрителите от изрицето, но един факт ни бе изказателен в това отношение. Съобщението, "мачът България - Северна Ирландия няма да се играе, напълни стадиона. И тогава видяхме този коментар, който бяхме зажалили да видим. Възможни трибуни, ентусиазирани футболисти, голям мач. Верно, тези, които искат да видят големи мач, не са само 70 хиляди, но вярно е и това, че артистите не са артисти в празен салон и спортните не са спортници без публика. Така че този въпрос си остава открит. Смятам, че би трябвало да се предават и мачовете в провинцията.

БОЯН БОНЕВ: Интересно би било да тръгне екип по такава тема например - "Как протичат часовете по гимнастика в училищата на един район". Да отиде в училищните саалони без предварително предупреждение и да снима фактическия материал такъв, какъвто е. След това вече по тези снимки би могло да се предложи на един инспектор от МНП да коментира "на живо". Много неща могат да се видят, много проблеми да се поставят, разрешат, ако се подходи към тях без "зрим и ретив". Във всички случаи по-полезно, отколкото ако се чуе едно интервю за значението на ученическия спорт и някой повече или по-малко старко ни изнесе един доклад, при който обикновено телевизията се затваря...

КАКВО НИ КАРА ДА СМЕ НЕДОВОЛНИ

Няма спор, че ролята, която телевизията играе за популяризирането на почти всички спортове, е изключителна. Но кое ни кара понякога да сме недоволни от това, което слушаме и гледаме на малкия екран?

НАСЛЕДСТВОТО НА РАДИОКОМЕНТАТОРА

Основната грижа на радиокоментатора е да ни информира колкото се може по-изчерпателно за неща, които не виждаме. Пред телевизионния екран един такъв коментатор ще стане досадно бърблив. И тук най-важното за него е да ни запознае със събитията, с участниците в него, да ползва с няколко ширки предвидителности си информацията с някои исторически или любопитни данни, без да се пропуща възможността въпросите да се разглеждат и от чисто идеологически аспект. Но телевизионният зрител не иска нещо повече от доразвиването на картината. Защото в някои моменти може да се окаже по-наблюдателен и от самия коментатор. Ето защо естествено е той да очаква от коментатора само необходимата му къса и точно попаднала информация, нищо повече! Понякога коментаторът може да говори за нещо, което няма пряка връзка с това, което се излъчва в момента на екрана. Но това трябва да става с чувство за мярка.

БЪРЗИНАТА И ИНТОНАЦИЯТА

Ако с тях пред микрофона на радиото спортният коментатор запълва една празнина, такъв подход при телевизионния коментатор би следвало да се отпече, и то напълно!

Чрез повишаване бързината на изговора и височината на гласа си радиокоментаторът до голяма степен подтиква фантазията на слушателя, довежда го до състоянието "да вижда", да почувства по-осезателно това, за което му се говори. Но може ли телевизионният коментатор с бързината на своята реч да изпревари удара на боксьора, да надбъга победителя в състезанието на 100 метра? Или със силата на гласа си да направи гола по-точно постигнат, да надвика зрителите, които аплодират попадналата в мрежата футболна топка? Разбира се, не. Прибегне ли до такива похвати, той само ще пречи на телевизионния зрител, ще го нервнира и най-важното - няма да му позволи сам да изяви емоцията си, независимо дали акцентирацията от коментатора картина ще го зарадва или не. Спортът е достатъчно динамичен и не се нуждае от бързо говорене и висок тон на коментатора, от излишната интонация, особено когато тя се придружава от също така излишните суперлативи.

Телевизионният спортен коментатор ще играе голям по-добре своята роля, ако на динамиката на картината се противопостави един стабилен спокоен глас, който не обяснява повече, отколкото е необходимо, и не внушава каквото и да е на любителите на спорта.

Отвлечането на вниманието е една от най-големите слабости и на най-добрите ни спортни коментатори на телевизията.

КОМПЕТЕНТОСТТА

За нещастие на телевизионния спортен коментатор неговата некомпетентност не може да се скрие. И за разлика от спортния коментатор на радиото той често може да изпадне в неправда неволно положение. Защото няма възможност да ползва празнотата на познанията си с многословие или театралност в интонацията. Нито с прочитането на предварително подготвените текстове, особено

но когато това се прави не навреме и не на място. Защо нашите телевизионни спортни коментатори понякога са некомпетентни?

Причината трябва да се търси преди всичко в малкия брой на коментаторите, които обикновено ни осведомяват за всичко, което телевизията ни поднася от света на спорта у нас и в чужбина.

Близко до ума е, че сега телевизията не може да си позволи лукса да има в щата си специализирани за всеки от спортните коментатори. Но очевидно е, че в момента тя не може да разчита само на себе си, защото си коментатори, които ще издигнат своите престижи, ако усъвършенствуват досегашния си опит и повишат квалификацията само в спортовете, които наистина познават. Известно е, че спортните журналисти от ежедневните и периодичните печат, включително онези, които са на работа в специализираните издания, са специализирани в някоя от д-та три спорта. Изискванията към телевизионния коментар са по-високи. И това неминуемо води до мисълта, че спортните журналисти в телевизията би следвало да се съсредоточат към някоя от д-та спорта. Другото е въпрос за съгласуване, което няма покритие с компетентността. Ако се предприемат по-решителни стъпки към сътрудничество на телевизията от страна на доказалите своята компетентност в печата журналисти коментарът на събитията, които възнавям толкова голям брой любители на спорта в нашата страна, ще повиши своето равнище.

НОВИ ФОРМИ

Световният опит на телевизията в областта на спорта намира отражение и в практиката на нашата телевизия. Но и камерата, и коментарът са все още някак си на общ план. Все още липсва по-дълбоко навлизане в събитията, по-близкото общуване с участниците в тях.

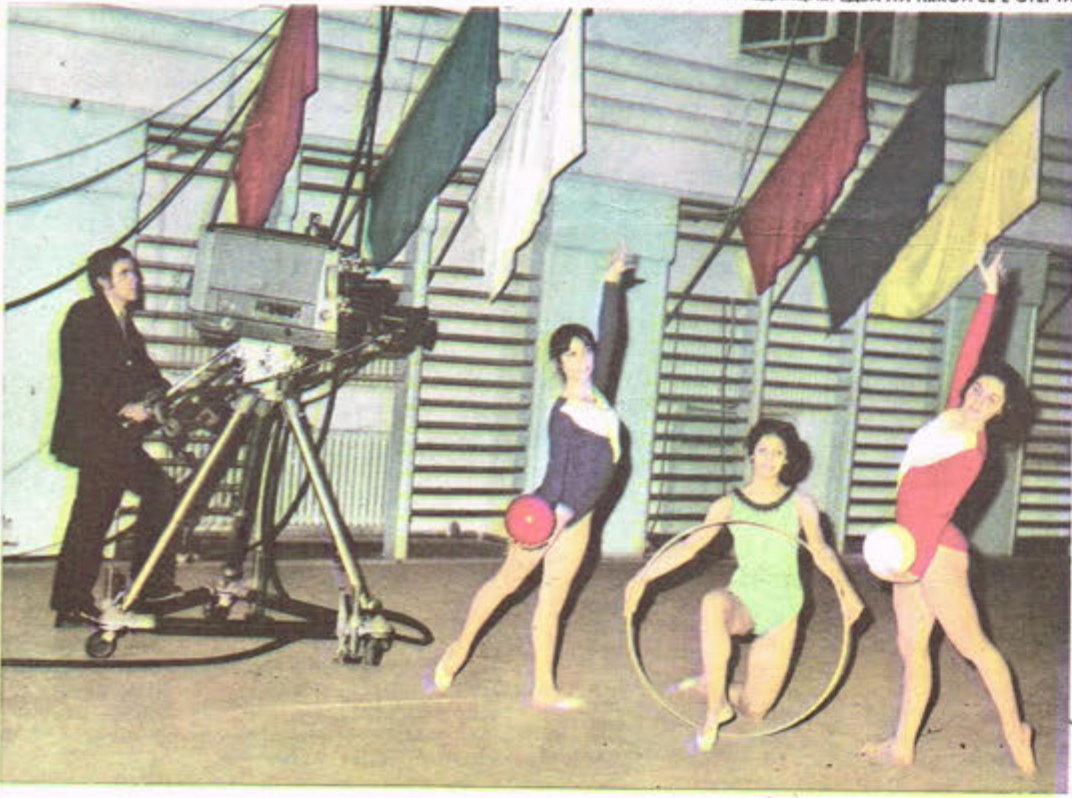
Срещите на коментаторите със състезателите и треньорите, с някои дейители са налице. Но те обикновено стават откъснати от събитията, което е било повод за разговорите. Така се губи една важна връзка, "нещото", което е предизвикало срещата. Това "нещо" може и трябва да бъде коментирано с нова форма - например с предаването, което в някои страни се нарича "горещ стол", на който седат и отговарят на зададените им въпроси "героите". От техните отговори често би се заинтригувала цялата наша общественост. Не само спортната.

Иван ДЕЛЧЕВ

...КАМЕРАТА НИ ПРАВИ СВИДЕТЕЛИ И НА НАЙ-ГОЛЯМАТА РАДОСТ НА СПОРТИСТА.

"СТО МИНУТИ ГИМНАСТИКА" — ЕДНО ИНТЕРЕСНО ПРЕДАВАНЕ НА СПОРТНАТА РЕДАКЦИЯ. ЕДВА ЛИ НЯКОИ СЕ Е ОТЕГЧИЛ.

В България гостуваха състезатели от пистовия колоездачен отбор на СССР. Под ръководството на Карло ШЕНГЕЛИЯ — треньор, който от няколко години работи с най-добрите светски състезатели, а сега подготвя "надеждите" за световното първенство и олимпиадата в Монреал, те поставиха началото на тренировъчната и спортна 1973 г. Между тях бе и Владимир СЕМЕНЕЦ, който заедно с Изор Целовалников слелачи олимпийската титла на тандем в Мюнхен.

Представителя на "СТАРТ" използва случая, за да разговаря с тях.

ВЛ. СЕМЕНЕЦ

**АКО ИМА
КЪМ КАКВО
ДА СЕ СТРЕМИШ...**

ШАХМАТ И МАТЕМАТИКА

Щециално за "СТАРТ" от АПН
Изтеклата година бе твърде
агосклонна към младата съвет-
ска шахматистка Марта Шуа.
Ез лятото тя зае Второ място
много силния по състав меж-
роден турнир в Румъния и полу-
званието "Международен май-
юр", а през зимата стана шам-
пионка на СССР.
Марта започва да играе шахмат
ед 15 години, когато лвов-
ският инженер Иван Шуа, голям
българ на тая увлечателна
ра, показва на 8-годишната си
щера първите ходове. Три годи-
по-късно Марта постъпва в

шахматната школа към Лвовския градски дворец на пионерите. Там от нея се интересува олимпиите педагог Виктор Карт, под чието ръководство момичето изучава "Висшата математика" на древната игра, става добра познавачка и почетателка на Капабланка и Ботвиник.

До миналата година шахматното увлечение на Марта се съчетаваше с учението и в механико-математическия факултет на Лвовския университет. Сега тя е дипломиран инженер-математик и се занимава с програмиране в Украинския научноизследователски институт по полиграфическа промишленост. Най-близките планове на Марта са да се представи добре в международния турнир на претендентките и да започне работа над кандидатската си дисертация. Разбира се, не забравя и любимите си развлечения — живопис, книги, музика, плуване и ... танци. Та нали е само на 23 години. . .

1 МЛАДИТЕ НАДЕЖДИ НА СССР В КОПОЕЗДЕНЕТО, ОШЛИ ОТ ВСИЧКИ КРАИЩА НА НЕОБЯТНАТА СВЕТСКА СТРАНА, НАМЕРИХА ОТЛИЧНИ УСЛОВИЯ ЗА ОДГОВОРКА В БЪЛГАРСКИЯ СЪТЧЕВ ПЕТРИЧ.

2 СЕГА ВЛАДИМИР СЕМЕНЕЦ "ВЪРТИ" САМ. КОЯ ШЕ
ЪДЕ СТОРИЯТ В НАЙ-СИЛНИЯ СЪВЕТСКИ ТАНДЕМ -
ПРЕДПОЧИТАНИЯТ ОТ НЕГО ЦЕЛОВАЛНИКОВ ИЛИ
НЯКОЯ ПО-МЛАД?

3

КАРПО ШЕНГЕЛИЯ ВЯРВА И В МЛАДИТЕ, РАЗЧИТА И НА "СТАРИТЕ".

Синдзю: Ёшия МАНДЖАРОВ

– Започнах спорта с лека атлетика – на 14-годишна възраст бях добър състезател – спринтьор и скачак. На 15 години обаче се качих на колелото и то стана моя съдба – дори в личния живот. Съпругата ми Ана Конкина е отлична състезателка, участничка в две световни първенства.

Да се изиявя в колоезденето ми помогна лека-та атлетика и отличните тренъори, които работеха с мен – Зайдман, Фурсенко, Варгашин. Силата на тренъора е не само в неговите знания, а и в неговата човечност – когато те разбират, когато ти вярват и знаят как да ти докажат това, леко е да се стремиш към голямата цел. А такава цел трябва да има всеки спортист. И когато я постигнеш, да гони по-високи върхове. . . Или което е още по-трудно – да запази най-високите титли, които е завоювал.

В момента за мен най-важната задача е да взема с успех изпитите си в Киевския институт по физическа култура, където съм първокурсник. А това никак няма да е леко, като се има предвид голямото натоварване, с което работим. Наистина направиха ми отстъпка – ще държа сесията след активния сезон. Но само толкова – преподавателите не се интересуват от това, дали изпитват първокурсник или олимпийски шампион.

Не съм привърженик на суровия, спартански режим. Той винаги предполага олекостство, а това предразполага към изкушения. Не пуша и не пия, но една чигара и една чаша шампанско три-четири пъти в годината ми по случай някакъв празник ме кара да се чувствам във обикновен човек и ме разтоварва психически. В момента водач подготовката си заедно с младите и перспективни колоездачи – нашето бъдеще за следващата олимпиада. Момчетата са отлични, истински мъже, които знаят как се става спортист. А най-важното е, всички са целеустремени към големия спорт.

К. ШЕНГЕЛИЯ

БЪДЕЩЕТО Е НА МЛАДИТЕ, НО...

В нашия отбор са включени 10 млади талантиви спринтьори, които се подготвят за световното първенство и за следващите олимпийски игри. Между тях световна известност има само олимпийският шампион Семенец, но за останалите тегърва ще се говори. В отбора са включени млади таланти – призьори от първенството на СССР, юношески шампиони, носители на сребърни и бронзови медали.

Системателните, на които сме се доверили в този отбор, са подбрани от нашия треньорски съвет. Наред с отличитите си физически и технически възможности те обърнаха внимание върху себе си и със своите морално-волеви и психически качества. Всеки един от влякочените в състава може да има голямо бъдеще.

Мнозинството от съветските състезатели, постигнали успехи на последните крупни състезания – световни и олимпийски изри, – са вече на по 26–27 години. Без да подценяваме забележителните им качества, ние трябва да подготвим техни достойни заместници. "Старите" обаче нямат намерение да отстъпват своите места. Целовалников, Пхакордзе и другите продължават своята подготовка за големите стартове. . . Тези от тях, които станат шампиони на СССР, ще отидат на световното първенство. Световните шампиони пък ще получат "Виза" за Монреал. . . В дисциплините, където се представяме с 2 състезатели (като преследване на 4 км или 1 км от място), вторият състезател се определя в зависимост от неговата перспективност.

Естествено "гесетката" от младежи, с която работя, не е затворен кръг. В нея винаги ще намерят място нови таланти. А такива постоянно излизат — силата на съветското коловеждане е в неговата широка география. Ние имаме много прекрасни центрове, където се работи с коловедачите. В олимпий-

ския ни отбор за Мюнхен бяха включени състезатели от Тбилиси, Москва, Алма Ата, Караганда, Киев, Харков, Минск, Ташкент, Омск. . . А вижте каква е сега картината в отборите на младите, с които гостуваме в България – Семенец (Киев), Капилов (Тула), Яблоновски (Кишинев), Вдовин (Минск), Воронин (Москва), Волков (Тбилиси), Чернишов (Алма Ата), Комилков (Одеса), Немченко (Тула), Гудин (Тула).

През февруари в Ленинабад ни очаква наистина нещо интересно – за първи път в 6-дневни пистови състезания с по 100 обиколки всеки ден ще вземат участие две групи от по 50 човека. Във всяка група ще има пистови и шосейни състезатели, готвещи се за световното първенство. В последния ден 20-те, набрали най-много точки, ще се срещнат на финала. И бъдете сигурни – на финала ще видим редица млади таланти, но и много "стари асове".

МАРТА ШУЛ (ВЛЯВО) НА РАБОТНОТО СЕ МЯСТО В НАУЧНОИЗСЛЕДОВАТЕЛСКИЯ ИНСТИТУТ.

ПАНОРАМА

За пръв път в спортната история на САЩ американският химн няма да бъде изпълян по време на традиционните лекоатлетички състезания в нийоркската зала "Медисън скуер гардън" на 16 м. м. Организаторите са взели това решение, за да избягнат неприятните мигове, зачестили напоследък, когато някои спортисти показват недвусмислено с държанието си, че не уважават химна на САЩ.

По покана на Бразилската спортна конфедерация от 14 до 26 май група международно известни гимнастици и гимнастички ще предприемат демонстративно турне в Бразилия. В състава на групата ще бъдат вклучени 5 спортисти от СССР, по 4 от ГДР и Япония, по 3 от Унгария, Чехословакия и САЩ, по 2 от Полша и ГФР и по 1 от Румъния, Финландия и Швейцария. Към тях Международната федерация по гимнастика аташира и олимпийските шампиони Н. Андрианов, В. Клименко, О. Корбут, Л. Туршичева, К. Янц, Като, Накаяма и Цукакура.

Австралийското правителство потвърждава, че няма да разреши на ръгбистите от расистката Южноафриканска република да кацнат на австралийска земя по пътя си за Нова Зеландия. Така австралийците се солидаризират с африканските страни от Британската общност, които воюват срещу расовата дискриминация в Южноафриканската република и неотдавна отново предупредиха, че няма да разрешат на своите спортисти да участвуват в изрите на Британската общност през 1974 г., ако гостуването на южноафриканските ръгбисти в Нова Зеландия се осъществи.

Новоизбраният председател на МОК лорд Киланин се е отказал от поста председател на Ирландския олимпийски комитет, заетан от него в продължение на 22 години. Причината? "Можеше да ми се наложи да предприемам сам мерки срещу себе си" — заявява в типичния си чезовит стил Киланин.

На пресконференция генералният секретар на Африканския спортен съвет Жан-Клод Ганга е заявил, че вече окончателно е уговорен лекоатлетическият мач Африка – САЩ, който ще се състои на 4 и 5 август в Дакар. От друга страна, сборните отбори на Африка по футбол, бокс и лека атлетика ще гостуват на 11 и 12 август в Гвадалахора за срещи с мексиканските национални състави. Това са първите стъпки към разширяване на международните връзки на африканските спортисти в континентален мащаб, чието недостиганно развитие бе отчегнато като важна слабост по време на неотдавнашните Африкански игри в Лагос.

Капитанът на канадския професионален отбор по хокей на лед за мачовете със съветския сборен отбор през миналата година Фил Еспозито е удостоен с почетен канадски орден като "спасител на спортната чест на своята страна". Освен това той е получил и трофея "Лоу Марш", който от 1936 г. насам се присъжда на най-изтъкнатия спортист за годината в Канада.

Джипчо: ИМАХ ОЩЕ РЕЗЕРВИ!

На Панафриканските игри в Лозос бяха поставени немалко рекорди, отразяващи общия спортен възход на този континент, но един-единствен обогати съкровищницата на световните постижения. На 3000 м базане с препятствия 30-годишният Бенджамин Джипчо постигна 8.20,69 – най-доброто засечено досега време в тази дисциплина и първия за 1973 г. нов световен рекорд в леката атлетика. По регламент 69-те стотни от секундата бяха закръглени до следващото четно число 8, така че на книга Джипчо изравни поставения от шведа Андерс Гердеруд на 14 септември м.г. рекорд 8.20,8 (също съответно закръглен), за което Джипчо, разбира се, малко съжалява. "Не ми бяха известни междинните ми време – споделя той. – Ако бях по-добре ориентиран, щях да бягам по-бързо пред финаша. Имах още известни резерви."

Допреди две години Джипчо се придържа изключително към средните разстояния, където Кейно парира постоянно изгледите му за една действително голяма победа. Преминал на 3000 м с препятствия, на олимпиадата в Мюнхен той отново се натъкна на Кейно. Но сега вече пред Джипчо се открива нова ера.

След планираното си участие на американските лекоатлетически състезания в зала Кейно вероятно ще премине към професионалистите. И тогава Джипчо... ще си оспорва този път първенството с Гердеруд. След рекордното си постижение през септември шведът също е заявил, че рекордът му се "удал лесно". Следователно в тази дисциплина се очаква серия от подобрени рекорди.

Това подсказва и многобояната таблица на Международната федерация по лека атлетика (съставена през 1962 г. въз основа на съществуващите тогава рекорди при събраниване и на тенденциите за развитие). Ако по нея постиженията на Вирен за 10000 м възлиза на 1117 т., то еквивалентната стойност при 3000 м базане с препятствия би била 8.13,2. Такова постижение засега е все още в кръга на добрите желания, та дори и често подхвърляните 8.15,0, но едно е сигурно: още тази година рекордът ще претърпи ново изменение. Времето 8.20,0 изглежда напълно реално.

МЕЧТАТА НА КОЛОМБЕН

Когато някой постигне три последователни победи в състезанията за световната ски-купа, а в останалите си участия изостава само с частици от секундата от постиженията на първия, тогава хората с право започват да говорят за "новия претендент за престола на царете на абфорта – Зено Коло, Тони Зайлер, Карл Шранц, Жан-Клод Кили и Бернхард Русс".

Ролан Коломбен в никакъв случай не е от неизвестните – носител е на сребърен медал от Сапоро, но едва тази година стана наистина център на внимание. И то не само с победоносната си серия. Фурор предизвиква по-скоро стилът му. Кара агресивно, с протезнати напред ръце, отскача буйно и често нехаете за общоприетата стойка. И докато грузите, като Шранц и Русс, излизват старателно до сантиметър линията си за спуска, той се осланя на невероятния си нюх да подбере върно пътя. Истинската си майсторство проявява обаче в спускането на стръмнини. Просто умее да използва по невероятен начин силите на ускорението. Железните мускули на краката му издържат безотказно всяко натоварване и може би съдейки по себе си, Коломбен твърди, че основното за преуспяващия скиор са добри рефлекс, добра кондиция и голяма доза безстрашие, а що се касае до абфорта, човек или го бива за това или не – въпрос на дарба.

Естествена му надареност, куражът му и чувството за темпо би-

ха направили от Коломбен извештен спортист и в друга дисциплина. (Постигнато 1.10,3 за пробяган километър 17-годишният Коломбен минава на времето си за най-големия коловъз дачен талант на Швейцария. Нему възлагат големи надежди, но превес взема другата му "слабост" – ските. Този спорт го държи в плен още от 6-годишна възраст. "Скоростта (принцип) ме опиянява – твърди той – ... а ако трябва да се прави сравнение между факторите, които определят възхода при колоезденето и ските, то при велосипеда решаващ е само физическата форма, докато при ски-спорта се прибавя и преодоляване на фактора страх." И ... точни това му допада най-много.

Коломбен мечтае да направи кариера в автомобилния състезателен спорт. "Но без име човек няма никакви шансове да получи изгодна кола. Неизвестният състезател се сблъсква с непреодолими финансови затруднения." Затова е решил да върви по утъпкания път на Кили и да си извоюва първо име на първенец сред абфортистите. А и Кили подкрепя тези му мечти: "Желанието му сигурно ще се изпълни, стига да се задържи няколко години на върха. Ще получи кола, и менажер!"

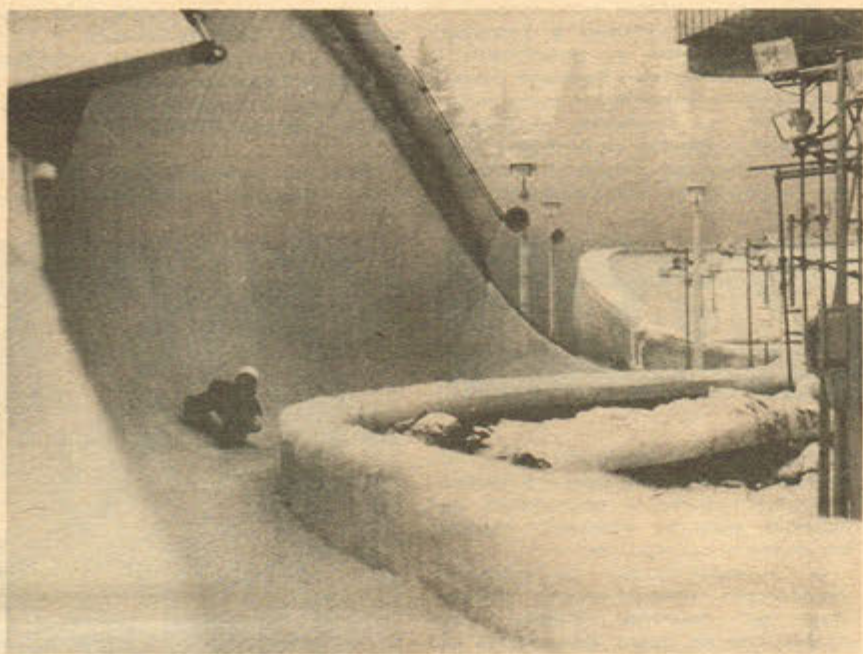
Близки и далечни мечти... А в сивото ежедневие 22-годишният Коломбен е чертожник и блести сред колегите главно с хобито си – изкусен майстор в приготвяване на кулинарни деликатеси.

«ЛЕДЕНАТА ЗМИЯ» НА ОБЕРХОФ

Специално за "СТАРТ" от "Панорама ГДР"

В тюрингския планински курорт Оберхоф започна тазгодишното световно първенство по спускане с шейни. Предстои интересна борба между най-добрите майстори на този динамичен спорт, в който олимпийските пратеници на ГДР постигнаха големи успехи на зимните игри в Сапоро.

Оберхофският канал за спускане с шейни е един от най-модерните в света, снабден е и с инсталация за създаване на изкуствено ледено покритие. Стартът за мъже е разположен на 831,5 м надморска височина. Дължината на състезателното трасе е 1032,89 м, а цялата дължина на "ледената змия" е 1113,11 м. Средният наклон е 9,2% и плавните завойи позволяват при добри метеорологични условия да се развие скорост над 120 км в час. Броят на завоите е 14, но най-интересни за наблюдаване отблизо са 6-ият, 10-ият, 13-ият и 14-ият. Освен това край улея е пос-

троена специална бетонна алея, чийто профил позволява на зрителите, заели места по нея, да наблюдават едновременно цялото състезателно трасе. На различни интервали под старта за мъже са разположени стартови площадки за жени, юноши и деца.

Финалът е на 735,13 м надморска височина. Монтираните тук елек-

тронни измервателни уредби дават възможност на треньорите да "изследват" с най-големи подробности спусканията на своите състезатели. Сега, по време на световното първенство, модерно светлинно табло позволява на зрителите веднага да сравняват резултатите на спортистите и да следят точно хода на борбата.

ПОЗНАВАТЕ ЛИ БОРБАТА «СУМО»??

Практикува се само в Япония, където е народен спорт. Японците са дали на света борбата джудо и карате, които са станали популярни в много страни – джудо е олимпийски спорт, а има вече световен шампионат по карате. Възможно е и "сумо" да прекрачи някой ден границите на своята родина. Тази борба обаче е много популярна в Япония и заема значително място в програмата на училищата. Всяка година се провеждат шест турнира, които

се предават по телевизията. Какви са правилата? Тепихът е квадрат 5 x 5. Борците носят пояс, който се нарича "мауаши". Победител е онзи, който накара противника си да докосне тепиха с която и да е част от тялото, освен стъпалата, или го накара да напусне тепиха. Съдията трябва веднага да обяви победителя. При такива правила борбата "сумо" може би не трае дълго. ... Предлаганите снимки са от последния ден на турнира в Токио.

ШАМПИОНЪТ ЙОКОЗУРА КИТАНОФУДЖИ.

СТАДИОНЪТ "КОКУДЖИКАН" В ТОКИО

МОМЕНТ ОТ БОРБАТА «СУМО».

ФУТБОЛЪТ В БЛИЗКИ И ДАЛЕЧНИ СТРАНИ

В рубриката си "Майстори от висшата лига" съветското списание "Физкультура и спорт" помещава очерк от АЛЕКСЕЙ ЛЕОНТИЕВ за полузащитника на "Заря" Вячеслав Семьонов.

Той е майстор на футболната интрига. Когато топката попадне у него, тъмнокафявите му очи започват да шарят на всички страни. Семьонов търси... Търси... Търси... И подава топката така, че тя като магнит привлича към себе си партньорите.

Играта на младия полузащитник непрекъснато създава благоприятни условия за неговите другари от отбора. Щастливо качество! Но докато то стане норма, Семьонов трябваше не веднъж и два пъти да чува упреци от треньорите, че все не може да се избави от стремежа да подобрява и без това изгодната позиция... А когато атакува, Вячеслав съвсем не е безобиден. Вкарал е

пъти излезе на терена с тогавашните шампиони на страната.

Изобщо отначало на Вячеслав не му вървеше много. Голяма част от неговите връстници, с които бе изгрял в дублиращия състав на киевчани, постигнаха успехи преди него...

А Семьонов получи първата си награда чак през 1969 г., вече като играч на ворошиловградската "Заря". Тогава списание "Смяна" го посочи сред 11-те най-способни млади футболисти. Какво подпомогна развитието на таланта му? Няма да сбъркам, ако кажа, че това бе доверието, оказано на Вячеслав в "Заря". Нали сега отговаряше не само за себе си, но и за своите другари, трябваше да ги води в атака, беше окрилен от чувството за отговорност, стремеж се към съвършенство.

Това лято, преди отпътуването на "Заря" за турнира в Бразилия, имах възможност да разговарям с Анатолий Бишовец в Вячеслав Семьонов. Заприказвахме за ниската резултатност на атаките. Киевският нападател веднага се нахвърли върху защитниците, които по всякакъв начин лишаваха атакуващите от

НА СТАДИОНИТЕ В ДЕВЕТ ГРАДА

ФИФА публикува окончателния списък на 9-те западногермански града, в които ще се играят срещите от финалния кръг за световно първенство през 1974 г.

Седалищата на четирите предварителни групи бяха определени както следва:

I група - В Зап. Берлин (стадион за 76 000 зрители) и Хамбург (66 000).

II група - Във Франкфурт (66 000), Гелзенкирхен (70 000) и Дортмунд (60 000).

III група - В Хановер (63 000), Дюселдорф (70 000) и Дортмунд (60 000).

IV група - В Мюнхен (79 000) и Штутгарт (70 000).

Тържественото откриване на финалния кръг ще стане във Франкфурт, където ще се играе и първият мач. По 3 срещи от предварителния кръг ще се състоят в Зап. Берлин, Дортмунд, Хамбург, Мюнхен и Штутгарт, а по 2 срещи - в Дюселдорф, Франкфурт, Гелзенкирхен и Хановер. Програмата за мачовете в полуфиналните групи (съобразно новата утвърдената система) предвижда 3 срещи в Дюселдорф и Гелзенкирхен по 2 - във Франкфурт и Хановер, както и 1 в Штутгарт. Финалният мач и двубоят за 3-4 място ще се играят в Мюнхен.

САМОРЕКЛАМА

На снимката, която препечатваме от западногерманското списание "Шпорт илюстрирте", личи футболистът Манфред Манглиц, който неотдавна по инициатива на редакцията бе подложен на изследвания в Ню Йорк с така наречения "лай детектор" (лъжедетектор) - апарат за откриване на лъжа посредством регистриране на смущенията в дишането, в сърдечната и нервната дейност на разпитвания.

Тема на разпита бяха все още нестихващите истории около

подкупите в западногерманския футбол, заради които и самият Манглиц бе наказан с доживотна дисквалификация.

Едва ли има смисъл да предвзвем отново изявленията на Манглиц. Интересно е друго: че в нийоркски

му "разпит" за пръв път сред имената на отборите, участвували в скандалните истории с подкупите, споменава и името на шампион

"Байерн" (Мюнхен). Ръководството на известния клуб реагира остро, заявя, че ще даде под съд редакцията на "Шпорт илюстрирте". Но може би тъкмо това е била и скритата цел на списанието - да си направи мореклама, като използва едно от най-подходящите средства: сензационна намеса в някои деликатни подробности около корупцията в западногерманския футбол.

МАЙСТОР НА ИНТРИГАТА

над 20 гола с фланелката на "Заря" - и то при такива сложни ситуации, когато друг на негово място просто не би се решил да нанесе завършващ удар.

Разбира се, противникът се стреми да пази плътно Семьонов. Преследват го с особено старание, "назначават" му персонален пазач. Обикновено в такива случаи между двамата от "танцуващата двойка" се стига до бурни обяснения, които завършват със съдийска намеса. Нали не винаги блокираният успява да съдържа възмущението си от некоректните похвати на своя пазач... Но характерът на Семьонов е друг. С привидна инертност той сякаш приспива противниковия изгряч,

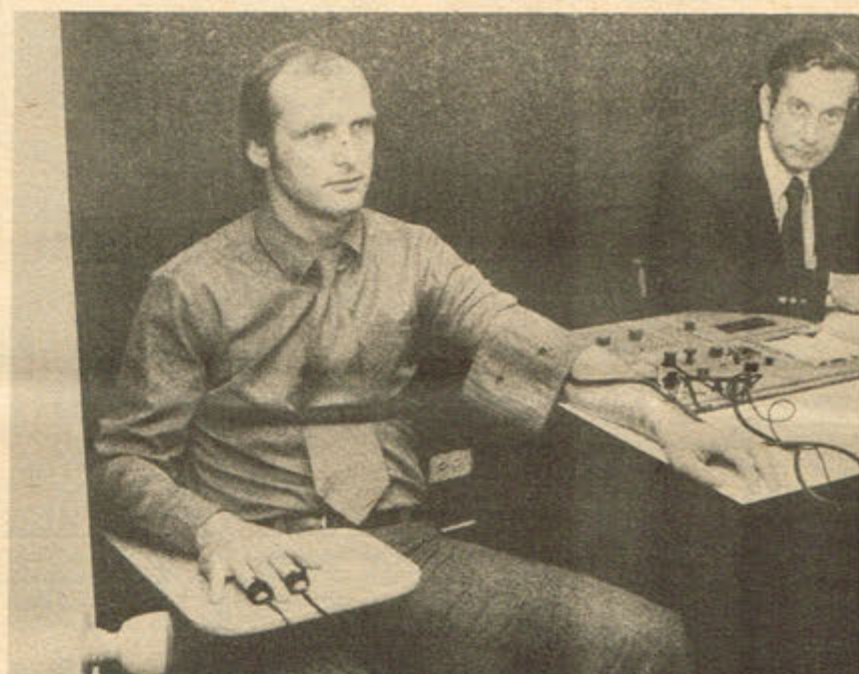
а после при първата възможност жестоко го наказва. Интересно е това, че съперниците добре познават уловката на Вячеслав, но никога не могат да предугалят момента, в който той ще включи мускулния си двигател на пълна мощност... И дори непосредствената заплаха от единоборство не може да откаже полузащитника на "Заря" от търсенето на по-голяма острота в хода на акцията. Тогава се създава привидното впечатление, че Семьонов прекалено дълго задържа топката, забавя развитието на атаката.

Може би тъкмо този маниер - привидното задържане на топката - не позволи на Семьонов да се утвърди в основния състав на "Динамо" (Киев). През 1968 г. той само два

свобода при завършващия удар. "В такива условия - твърдеше Бишовец - нападателите се страхуват да нанесат удар по топката поради опасността от травма."

А Семьонов възрази със спокойна увереност: "Нападателите никога няма да получат свобода при нахвърлянето на удара. Нали никой не иска да загуби мача? Значи, свободата трябва да се извоюва. А да се страхуваш от травма във футбол е все едно да те е страх, че като ходиш по улицата, на главата ти може да падне тухла..."

През миналата година Семьонов се появи в основния състав на сборния отбор на СССР. Не всичките му игри бяха сполучливи. Но нали не заблестя веднага и в "клубния футбол"...

добре. Той не е Тарзан и е съвсем нецелесъобразно да бъде жертвуван като "острие" на предна позиция. Затова премахнах границите на изграчните зони и започнах да създавам постоянното движение и преилювието, в което е основната ни сила днес. Разбира се, тук главна роля играят полузащитниците. Мисля, че сегашната ни средна линия, съставена от Хаан (23 години), Неекенс (21) и Г. Мюрен (26), е без съмнение най-силна в света. Не съм сигурен, че в Мексико бразилците с Клодоалдо, Жерсон и Ривелиньо са били по-добре въоръжени от нас.

- На какво държите в психологическо отношение?

- Убеден съм, че треньорът не бива да подковава авторитета си,

като се меси във всичко - дори в най-дребните въпроси. Най-важното играчите да почувствуват, че те им върва. Добър треньор не е он който непрекъснато е там, пр играчите, а който умее да бъде невъдим. И друго: треньорът никога не бива да показва, че има предпочитание към едни футболисти за сметка на други. Ако футболистите почувствуват такова нещо, това може да има твърде тежки последици за отбора.

- Каква щеше да е целта ви, ако бяхте останали в "Аякс"? Какво "завещанието" ви към вашия наследник?

- Ако бях останал, щях да работя главно върху две неща. В нападателния да доусъвършенствам играта с къси пасове в противниковото наказателно поле - по-специално двойното подаване за извеждане на трети играч в стрелкова позиция, както правят нападателите на "Байерн" (Мюнхен). В защита щях да се занимавам с крайните бранители. Бих искал те да достигнат зрелостта на бразилците, да извеждат нападателните си акции до край, да участвуват истински в атаката, да комбинират с предните нападател без всякакви комплекси. Засега те с ограничават предимно с високи центрирования, които не винаги са особено точни.

- Кажете честно: смятате ли "Аякс" за най-добрия отбор в света?

- В един отделен мач всичко може да стане. Но ако през периода 1971-1973 г. се бе състояло световно клубно първенство, мисля, че "Аякс" щеше да го спечели.

ГОЛЯМОТО ИЗКУСТВО

Под ръководството на известния румънски треньор Стефан Ковач амстердамският "Аякс" постигна всички най-големи завоевания, възможни за един клубен отбор. От 1 юли тая година Ковач се завръща в родината си, за да стане технически директор на румънския национален отбор, а неговото място в "Аякс" ще бъде заето от холандеца Георг Кнобел - треньор без особена международна известност, който от две години насам работи в елитния холандски клуб "Маастрихт". В един неотдавнашен разговор с френския журналист Ф. Турнон нашият добър познайник Ковач разкрива някои тънкости на своята работа в "Аякс" и на голямото треньорско изкуство, като същевременно формулира и своето "завещание" към Кнобел.

- С какво започнахте след пристигането си в Амстердам?

- Холандските футболисти са снажни, но не особено гъвкави, движенията им са лишени от достатъчно динамика. Затова започнах да устройвам по-често мачове по баскетбол, волейбол, хандбал - игри, които изискват повече бързина и сръчност. Освен това, без да подценявам значението на физическата подготовка, въвеждах все повече и повече упражнения с топка, докато по-рановсички физически занимания са преминавали без топка. Трябва да кажа, че отначало играчите бяха скептично настроени. Те много добре разбираха важността на физическата подготовка, а с мене имаха чувството, че вместо да работят, се забавляват. В разговорите на тая тема ги помолих за повече доверие. За няколко месеца индивидуалната техника на футболистите значително се

повиши - по-рано те тичаха бързо без топка, а сега се научиха да тичат бързо и с топка.

- Какви бяха усилията ви в тактическо отношение?

- Намирах, че играта на отбора е твърде статична. Всеки от футболистите действуваше в своята зона и почти никога не я напускате. Кройф също не се използваше максимално

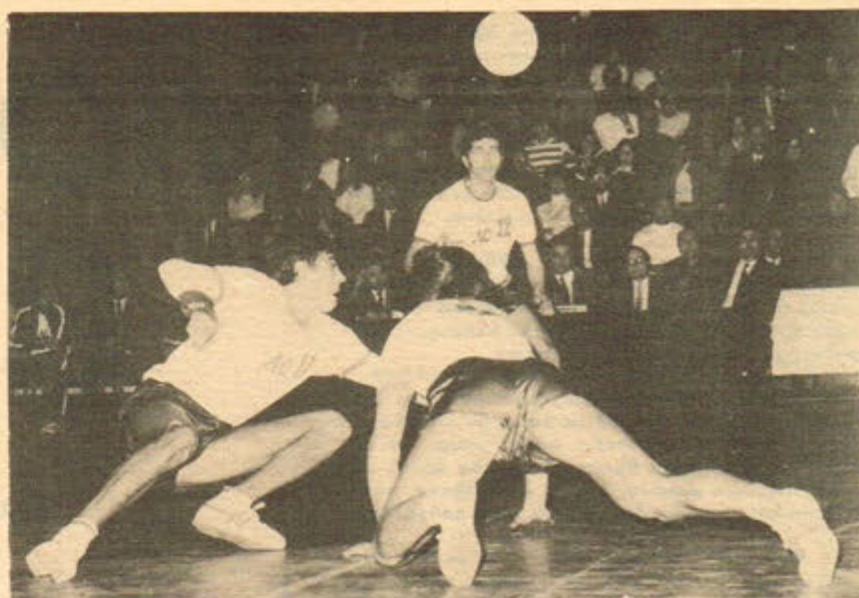
ГЕОРГ КНОБЕЛ - ШЕ СЪУМЕЕ ЛИ ДА ЗАПОЗИЦИОНЕ НА ПРОСЛАВЕНИЯ АМСТЕРДАМСКИ КЛУБ?

ШЕСТИМА СЪРДИТИ МЪЖЕ

• БЕЗ ДА СМЯТАМЕ ЗРИТЕЛИТЕ •

които неминуемо са изгладени по време на мача. Например — защо "барометърът" на играта им е толкова непостоянен? Как може тези брадати момчета, които са много по-лоши играчи от тях, да ги поставят в критични положения? Причината явно не е от спортно-техническо естество, а има чисто психологичен характер. Има моменти на просветление, когато момчетата се заемат единствено с играта. Тогава те са блестящи изпълнители. Видяхме такива моменти в мача срещу "Звезда". Рядко сме наблюдавали по-вдъхновена игра на Волейболния корт от този на Стоев и Принов по време на този мач. Всеки европейски отбор би мечтал да има в редовете си такива непоколебими и поразяващи противника почти без грешка бойци. В такива мигове ни караха да се възхищаваме от играта им и Илиев, Живков, Павлов, Александров. Но след всеки подем във въздуха затрептяваше като отровна капка

Всяка точка е усилие...

Волейболистите на "Левски-Спартак" сега носят върху плещите си ежката на почетна задача да представят с чест нашия клубен мъжки волейбол. Трите дни, в които те извоюваха своето право да се състезават във финалната група от турнира на носителите на националните купи, преминаха в зала "Универсиада" като едно равноускорено движение към по-добър волейбол, към по-добра класа. И ако победите ни над чехословашкия "Шкода" "Блокер" от Холандия събудиха у нас известно чувство на недоверие, то последният мач — загубата в Ворошиловградската "Звезда", ни донесе надежда. Това е парадокс, но всъщност цената на тази петзвездовата загуба е много по-висока от зтиригеймовите ни победи.

Струва ми се, че в общи линии можем да бъдем доволни. По всичко личи, че на финала в Атина от 16 до 1 март ще се води изключително интересен бой с равни по сила ютивници и един евентуален успех нас е колкото необходим за възвръщане на разкламеното ни самочувствие, толкова и възможен. . . . Ито "Звезда", нито "Руини" — Флоренция, нито "Чепел" — Будапеща са изорити в абсолютния смисъл и

"Левски-Спартак" може да надвие всеки от тях. За да извършат това те имат всичко, което е необходимо. Синьобелите са отбор с огромен физически потенциал, те са носители на всичко най-хубаво от българската волейболна школа. Имат и треньор, при среща с когото всички други треньори в Европа не крият уважението си. Защищават цвета на дружество, което полага много грижи за израстването им — като спортисти и като уважавани граждани на нашата страна.

Но за да бъдат такива, на волейболистите на "Левски-Спартак" не им достига нещо, което стои сякаш малко по-настрана от тренировъчните цикли. Нещо, което и в нашите вътрешни мачове непрекъснато слага бариери по пътя на техния прогрес. Не им достигат здрави нерви и добро възпитание.

И ако тези шестима сърдити мъже, които в събота вечер скъсах шейсет товара нерви — свои и на зрителите — и то не в някой "мач на столетието", а срещу скромния "Блокер", прочетат тези редове, много ми се иска да ме разберат правилно. Далече съм от мисълта да им бъда съдник. Просто ми се иска да върна мислите им към някои въпроси,

някоя реплика и целият отбор потъваше в гъстата мъгла на взаимно недоверие и неприязън. В такава атмосфера не може да се играе. . . . Защо трябва такъв великолен техник като Павлов да се унижава във вечни пререкания със съдиите? Ако у нас това минава в чужбина сигурно ще има катастрофални последици. За миг Стоев може да влее вогон от ентусиазъм в отбора си с някое великоленно свое изпълнение. Но в следващия миг той сам попарва този ентусиазъм с някоя остра и не особено коректна забележка. Живков едва ли ще има почитатели сред любителите на волейбола, ако продължава да бъде в центъра на толкова много свади. А иначе е нападнат от класа. И Илиев — една наша надежда — от калибъра на Златанов също трябва да пресече всички начетки на шумна спрехавост.

Когато в събота момчетата чуха най-неприятното за един спортист — да бъде освиркван от тези, които са дошли с намерение да го аплодират, навърно са разбрали, че това е не защото не умеят да играят, а защото умеят да изграт, но губят уменията си в създадената от самите

ИЛИЕВ — ЕДНА НАДЕЖДА ОТ РАНГА НА ЗЛАТАНОВ.

тях напрежната и неприятна атмосфера. Ясно е, че шестима разсърдени един на друг (и на всички останали) спортисти не могат да действуват успешно в един толкова малък кводрат, какъвто е волейболното игрище. Срещу "Звезда" беше друго — амбицията за добро представяне изглежда беше взела връх и макар че и сега имаше знебни упреци към съдиите, а понякога и един към друг, имаше и така необходимото в спорта благородство, поемане на вината върху себе си, подпомагане на партньора с дума и жест.

Сигурен съм, че "Левски-Спартак" е отбор готов в спортно-техническо отношение да стане дори и носител на купата на купите. Но ще намери ли всеки играч у себе си и моралната сила да се издигне над дребнавостите, над остатъците от едно лошо възпитание? Това е не само грозно да се гледа, то пречи и в играта, то скъсва. . . . Ако нашите представители в предстоящия европейски турнир се уповават в Атина повече на своя разум, отколкото на своите първични емоции, ако са спбкоини, етични един към друг и към всички около тях, сигурен съм, че скоро ще ги посрещаме с цветя, радост и победи. . .

Климент ВЕЛИЧКОВ

МАЧОВЕ, КОИТО «КОВАТ» МЕДАЛИТЕ

МИГ НА ВЪРХОВНО НАПРЕЖЕНИЕ ЗА О. ОГНЯНОВ (ЛС), ХР. ДОЙЧИНОВ (ЛС), АТ. ГОЛОМЕЕВ (ЛС) И СЛ. РАЙЧЕВ (ЛС).

«ЛОКОМОТИВ» ДЕРАЙЛИРА

Твърде рано треньорът на "Левски-Спартак" ИВ. Цончев бе принуден да иска прекъсване, а Ю. Боянова изслуша наставленията му седнала-уморителна бе миналата седмица за носителките на купата, свързана с трудно пътуване до Израел и за "капак" — такъв решителен шампионатен мач с "Локомотив". . . . В 16-та мин. при пасив от 13 т. Всичко изглеждаше загубено за "Левски-Спартак" — и в срещата, и (при очертаващата се четвърта загуба) в шампионата въобще. Защото — в съпроводеното с много грешки и от двете страни бурно начало — "Локомотив" пръв успя да набере пара чрез запазилата рефлексите си в суматохата М. Георгиева и особено чрез уменията на Кр. Богданова да вкарва от позицията на чисто крило. Тогава Цончев с промяна в защитната система се опита да спре набрала скорост железничарски отбор и наистина "зоната" успя да стане онзи прът в колелата, който извади "Локомотив" от рексите. Каквито и комбинации да опитваше ИВ. Коканов (Дилова — на накл. линия, Иванова — под коша; Богданова — на фала, Дилова — отдолу; Богданова и Дилова с разменени позиции), съставът му все оставяше впечатление, че не умеет да играе срещу зонава защита — може би защото и външните играчи М. Георгиева и М. Дечева бяха извънредно неточни в далекобойната стрелба (от 13 опита — само 2 попадения, нищожни 15 процента). И въпреки че до 26-та мин. все още бе напрег в резултата, стана ясно, че вече 10 минути "Локомотив" върви на заден ход.

"Левски-Спартак" с равномерния и постоянен принос на всичките си състезателки доведе мача до победен край с убедителен резултат, изравни се по точки с прекия си съперник, с когото тепърва (макар и заочно) от еднакви позиции ще воюва за медалите.

"ЛЕВСКИ-СПАРТАК" — "ЛОКОМОТИВ" 61:53 (26:31)

"ЛЕВСКИ-СПАРТАК": Кръстанова 22 (6-6), Боянова 20 (0-0), Новкова 6 (2-0), Писанова 4 (0-0), Рудева 2 (0-0); Червенкова 5 (2-1), Малеева 2 (2-0), Стоева 0 (0-0), Лабова 0 (0-0). Отборът е направил 18 л. нар., изпълнил е 12 накл. удара, от които 7 сполучливо — 58%, стреля е общо 67 пъти, от които 26 успешно — 38%, овладя е 43 топку (33 в защита и 10 в нападение), направил е 20 грешки.

"ЛОКОМОТИВ": Богданова 20 (4-2), Дилова 10 (2-2), Щъркелова 9 (2-1), Георгиева 8 (0-0), Дечева 4 (0-0), Иванова 2 (0-0), Самолава 0 (0-0). Отборът е направил 27 л. нар., изпълнил е 8 накл. удара, от които 5 сполучливо — 62%, стреля е общо 73 пъти, от които 24 успешно — 33%, овладя е 35 топку (25 в защита и 10 в нападение), направил е 12 грешки. За 5 л. нар. играта напусна Самолава

ЕДНА СРЕЩУ ДРУГА — ДВЕТЕ НАЙ-РЕЗУЛТАТНИ СЪСТЕЗАТЕЛКИ НА ЖЕНСКОТО СТОПИЧНО "ДЕРБИ". М. КРЪСТАНОВА (ЛС) И КР. БОГДАНОВА.

РЕВАНШЪТ НА СТУДЕНТИТЕ

И състезатели, и зрители дойдоха в зала "Сливница" със спомена за сензационната победа на "Левски-Спартак" над Академик" (СФ) през есенния полусезон на епубликанския баскетболен шампионат з мъже. Но сензации не се случват всеки ден и сега крайно мобилизираният да зисти тимлата си студентски отбор ля да се реваншира в един труден мач. Левски-Спартак" поведе доста осезателно в началото, но авансът му се заържа, докато Голомеев и Димитров успеят да нагласят мерника си. Сред "синьобелите" с точна стрелба от разстояние само Г. Стоянов поддържа равновесието, като в същото време центърът Дойчинов бе извънредно неизразителен под противниковия кош, а и в защита неуспешно противодействуваше на Голомеев. Може би това принуди А. Кузов да ориентираща към зонава защита, но и тя не бе твърде ефикасна срещу умело на-

мерилите път за разбиването и с Н. Атанасов на наказателната линия баскетболисти на "Академик". Известна надежда за "Левски-Спартак" се появи, когато студентският център още в 28-та мин. направи 4 лични нарушения, но и тогава носителите на купата не успяха да намерят начин окончателно да го извадят от строя.

Победата на "Академик" дойде закономерно, а заедно с нея — и нова доза шанс да оспорват докрай златните медали, докато "Левски-Спартак" усложни положението си с третата загуба, без тя да го лишава от всички възможности.

"АКАДЕМИК" (СФ) — "ЛЕВСКИ-СПАРТАК" 70:64 (35:37)

"АКАДЕМИК" (СФ): Голомеев 27 (6-5), Димитров 13 (8-3), Бързаков 10 (2-2), Дойков 2 (2-2), Атанасов 8 (2-2), Райчев 6

(0-0), Янков 2 (0-0), Сохраников 0 (0-0). Отборът е направил 29 л. нар., изпълнил е 20 накл. удара, от които 14 сполучливо — 70%, стреля е общо 68 пъти, от които 28 успешно — 45%, овладя е 47 топку (31 в защита и 16 в нападение), направил е 9 грешки. За 5 л. нар. играта напуснаха Димитров (30) и Атанасов (33).

"ЛЕВСКИ-СПАРТАК": Стоянов 18 (2-2), Дойчинов 14 (10-6), Бояджиев 8 (2-0), Косев 7 (4-3), Сп. Спасов 4 (2-2); Огнянов 8 (2-2), ИВ. Спасов 4 (0-0), Матакиев 1 (2-1), Р. Спасов 0 (0-0). Отборът е направил 27 л. нар., изпълнил е 24 накл. удара, от които 16 сполучливо — 66%, стреля е общо 54 пъти, от които 24 успешно — 44%, овладя е 39 топку (26 в защита и 13 в нападение), направил е 13 грешки. За 5 л. нар. играта напуснаха ИВ. Спасов (32), Бояджиев (33) и Косев (35).

Петър ХАДЖИЙСКИ

Снимка: Бончук АНДОНОВ

Момиче в дъжд

Разказ от МИХАИЛ БОРИН

Илюстрации: Асен СТАРЕЙШИНСКИ

Младият се усмихна. Знаеше ли този чудак, че зад "съвършенството" стои уметелно прикрито малодушие, което може би вече е заличило и детинската непреклонност? Не е ли това съвършенство само един декор? Всъщност какво ги интересува хората...

— Ще се съгласите с мен — обърна се възрастният и той не можеше да отбегне отговора. — Красиво е, нали?

— Наистина — отвърна младият и почти се ядоса, че така бързо се съгласи. Лесно му е на художника — четка, бои, платно, съответна доза възбуждане... Ако нещо липсва, ръката, ръководена от въображението, го изписва. После хората се спират пред картината и се възхищават. Но картината е няма, безответни реакции — колкото повече ѝ се възхищават, толкова повече расте стойността ѝ и никой не се страхува, че това може да измени характера ѝ. А при човека сякаш е обратното.

Понякога той мислеше, че неговият труд е създал една жива и прекрасна статуя. Но сега възхищението на художника от нейния физически чар не го утеша. Възприе го по-скоро като подигравка над неговия труд. Красота без разум и талант, без труд не е ли това едно уравнение, равно на нула?

Момичето се отдалечаваше, като бягаше по средата на булеварда. Изведнъж то кривна в близката пресечка. Това му напомни нейното непостоянство в тренировките и приятелството ѝ с момчетата...

— Нищо не става от мен — каза му тя веднъж, без той да може да си обясни от какво произтича това заключение — кокетство или отчаяна самооценка. Но когато един ден съвсем си отиде и започна да тренира с друг треньор, той разбра — беше от безотговорност. Сега той знаеше, тя може да каже "сбогом" на майка си, на деца, на приятел, без да изпитва угризение на съвестта — "много важно"...

Усети, че възрастният художник го стискаше в лакътя и настоятелно молеше:

— Настизнете я, вие сте млад. Искан да наричам това момиче.

Едва накрая измърмори:

— Не мога. Разбирате ли... лични съображения.

— Напуснала ви е? Моите съболезнования...

Младият не отговори, нито го погледна. Само се усмихна тъжно. Беше безсмислено да разкрива своята тренировъка мъка. Дъждът беше почти спрял. Закрачи в посоката, откъдето беше дошло момичето. Обърна се, за да види локвата, която беше прескочила. Старият продължаваше нещо да му говори, но той не го чуваше.

ПЪРВИЯТ

Нашата спортна литература беше в дълг пред големия борец и патриот Никола Петров. И ето Димо Кисефов ни поднася биографичен роман за "най-силния човек на века", човека, който разнесе спортната слава на България още в края на миналия век и застана начело на онези фаланга български спортисти, които и днес прославят родината на международната спортна арена.

Авторът е проследил почти целия активен състезателен живот на бореца — от първите му стъпки в цирковите манежи, през възхода и големите му успехи в Европа и Америка до завръщането му в страната, увенчан със славата на световен шампион. Изграждането на образа върви в два плана. Разкрити са високите му морално-волеви качества, търсещата му мисъл, които оформят спортиста, неговата интересна и самобитна система на спортна подготовка. Едновременно с това е показан човекът Никола Петров, неговата сърдечност и благородство, демократизмът и социалното му чувство, любовта и носталгията му по родината и не на последно място — неговата широка култура въпреки невисокото му образование. Животът е неговият учител и от него той научава много благодарение на своята любознатост, търсене и амбиция. Книгата на Димо Кисефов е написана с пиетет и уважение, но на големия българин — дословно запознаване с живота му. Идеализирайки някъде героя си, авторът в същото време не е прикрил и някои негови слабости, като се е опитал да ги обясни психологически и морално. Животът на Н. Петров е тежък, сложен. Не само физически силен, но и надарен с голяма интелигентност и твърда воля, младият българин успява да се изкачи на най-високия спортен връх сам, без никаква помощ. Упорит, умен, честен борец, той създава свой стил в борбата и се откроява като голям и обаятелен спортист. Неговият винаги търсещ дух се стреми не само към светлината в живота, но надниква и в най-тъмните му ъгли, не се задоволява само с нектара на славата, но смело докосва устни и до горчивините на живота.

Авторът е използвал повече или по-малко директно документи, което придава достоверност и убедителност на повествованието. Животът на Никола Петров е проследен сравнително пълно, като се е наблягало преди всичко на онези качества, които имат ценно психологическо и морално съдържание. Образът е създаден с чувство за богатството и сложността на характера му. Неговото социално обкръжение също е представено по такъв начин, че да доразкрие образа на големия борец.

Разбира се, би могло да се иска от автора някъде по-дълбоко да навлезе във фактите, да обрисва по-живи фразменти от миналото, по-углъбено да надникне в нравствено-психологическата същност на героя и неговите конфликти с живота. Но независимо от това романът има безспорни художествени достойнства и със своите познавателни и възпитателни качества ще изиграе роля за формиране на здрав морал у нашите спортисти.

Дечко МИЛАНОВ

НИКОЛА ПЕТРОВ —
НАЙ-СИЛНИЯТ ЧОВЕК
НА ВЕКА

поредача

НЕЖНОСТ

Името на заслужил м. Зстор на спорта и заслужил треньор на СССР Виталий Андреевич Аркадиев е добре известно в Съветския съюз и в чужбина. С него неразривно е свързана цялата история на съветската фехтовка. За нейните победи и слава, а малък дял има и трудът на големия педагог.

Виталий Андреевич е изтъстен и като спортист и публицист. А напоследък той се представя и в нова роля. Искане да ви запознаем с един негов къс разказ, посветен на неизменната му любов — фехтовката.

На финала на големи състезания по фехтовка се срещнали баща и син при това бащата бил и треньор на сина си. Той бой решавал кой да бъде победител в турнира. Преди излизането на фехтовалната пътека бащата казал:

— Е, драги мой, вече си готов за спечелване на първото място, но ти познаваш — ще се бия с пълна сила.

Боят започнал. Превес имал младият фехтовач. Той умело надигравал баща си, но неизвестно защо острието на рапиерата му все не попадало в целта. Бащата сменял маската, прекъснал боя, поставил рапиерата под мишница и се обърнал към съдията:

— Аз ви моля да направите бележка на моя противник за нечестно поведение на боя — той умислено не нанася удари.

Синът възразил:

— Какво да направя — папакова ме е научил треньорът ми...

Бащата се стъпил и извикал:

— Така ли, пази се тогава!

След това боят не продължил дълго. Старият спортист атакувал яростно своя млад съперник, разбил неговата защита и победил с 5:0.

Когато след боя, сваляйки маските, те се отправили един към друг, за да си подагат ръка, синът усмихнато казал:

— Прости ми, татко, но толкова много ми се искаше да те видя в предишната сила и слава!

— Нахалник! — извика тежко, отвърнал треньорът, но очите на бащата греяха от нежност...

Тя бягаше с лека, ритмична крачка. Беше мокра до кости. В дясната ръка държеше повдигнат крак на роклята си, а в другата бели сандали. В отделни моменти, когато изнасяше десния крак напред, той се оголваше високо над коляното. Мъжете обърнаха глави. Русите коси му полепваха, ту се отделяха от хубавата шия. Мократа рокля очертаваше всяка извивка на тялото — гърба и строюно.

Пред нея се изпречи голяма локва вода. Тя се засили, направи бърза крачка и отскочи. За миг застина във въздуха, после приземи на оня крак, който беше изнесла високо напред, и продължи да бяга все така грациозно.

— Ама че скок! — рече единият от мъжете.

По-младият трепна. Въпросът не беше отправен към него, но той можеше да отговори. Щеше да каже толкова много неща, че му трябваше грамада време. Но каква полза ще има? Всичко е минало, всичко е объркано, изпокъсани конци — оправяй ги и после ги завързвай!

— Великолепна картина! — продължи възрастният, сякаш току-що събуден от сън. — Пластичност, първоначална, игра на отънците... Другият вече не слушаше. В съзнанието му възкръсваха спомени. Сякаш не седем години, а дни бяха минали оттогава. И остана само равностойността за напразно изразходени нерви и труд.

Твърде много ѝ се възхищаваша — скачаше добре, беше симпатична и привлекателна, държеше се мило — и всичко това пораждаше все нови и нови запознанства. А началото на всяко запознанство е пълно с явни и скрити комплименти, които безрезервно се приемат. Сега той знаеше, че за младите таланти те са като ръжда, която постепенно разяжда волята на спортиста. Против такава ръжда тя нямаше имунитет и винаги отчасти може би беше негова, защото не се опълчи срещу този живот.

Понякога се опитваше да бъде суров и взицателен. На фона на чуждите похвали и ласкаво отношение неговите думи изглеждаха властни, а тя не обичаше това. Веднъж се разсърди, обърна се, без да каже дума, и повече от месец не стъпи на стадиона. После дойде и той я прие. Беше се заблуждавал, че красотата съжителствува повече с разума, нежели с повърхностен ум.

— Красиво е! — сякаш декламираше възрастният. — Едно платно — "Девойка бяга в дъжд".

Дъждът не преставаше да вали. Неговите капки се удряха в листата на дивия кестен и напевно ромоняха. Изведнъж от горния край на булеварда нахлу поривист вятър, примесен с мириса на изпочупени треви и растения. Ручейте покрай тротоара потеккоха спокойно.

— Какво съвършенство на природата! Каква красота! — продължаваше патетично възрастният мъж, като сочеше с ръка по посока на момичето.

Ласло Алмаши — "Хватка"

ПРЕЗ ОБЕКТИВА НА ЛАСЛО АЛМАШИ

Може да си приятел на спорта и без да си кой знае какъв атлет или запалянка. Такъв човек е художникът-фотограф от Унгария Ласло Алмаши. В организираната от Унгарския културен център фотоизложба той ни представя една интересна колекция от спортни снимки.

Фотосите на Алмаши са динамични, ярки, експресивни, пред тях никои може и да недоумяват понякога, но... те са винаги интересни и винаги привличат много зрители. Неговият обектив ни кара да чувстваме радостта или скръбта на десетки спортисти, треньори и любители на спорта, да чувстваме острия ритъм на спортната борба.

В Унгария обичат много своя Ласло, който още от 1957 година превърна страниците на "Кепеш-Шпорт" в едно очаквано и респектиращо огледало към спорта и неговите проблеми.

Бойка КОЖУХАРОВА

БЯГАНЕ ЗА ЗДРАВЕ

ФЕЙЛЕТОН
ОТ МИХАИЛ РАСКАТОВ

През тази зима твърдо реших да се разделя с всичките си болести и неразположения. Те не бяха много. Но и тези, които имах, ми отравяха живота.

В неделя сутринта облякох нов анцуг, обух си бели кецови и със спортна шапка на главата започнах да изучавам специална литература. По-точно – всичко свързано с бягането за здраве.

Прочетох, че бягането за здраве е прекрасно нещо. Особено ако се започне с разстояние от петстотин метра и постепенно се увеличава. По такъв начин щяха да изчезнат всички болести, които имах, а така също и голямо количество други, които само чакаха случай да се доберат до моя организъм.

Като поправих енергично спортната шапка на главата си, захванах се за но-

ва статия и си изясних, че бягането за здраве е нещо неповторимо. Особено ако не вземаш под внимание разстоянието, а бягаш пет минути, след което постепенно увеличаваш времето. По такъв начин щяха да изчезнат всички болести, които имах, а така също и голямо количество други...

Изпълвайки гърдите си като младеж, аз започнах да се задълбочавам в нова статия и разбрах, че бягането за здраве е великолепно нещо. Особено ако не мислиш за времето, а бягаш, докато се изпотис. Не е важно колко – важно е да се изпотис! По такъв начин щяха да изчезнат всички болести, които имах, а така също...

Снех от главата си шапката с помпона, изтрих хладната си пот от челото и се потопих в нова статия. От нея раз-

брах, че бягането за здраве няма равни на себе си. Особено ако се вземе за основа променливото темпо: бързо – бавно, бързо – бавно. Именно по този начин щяха да изчезнат всички болести, които аз...

След като взех валериан и поразтегнах анцуга, продължих да изучавам въпроса и установих, че бягането за здраве е истинско чудо. Особено ако се запомни, че главното е – добър пулс и душевен покой. Именно това премахва...

Проверих пулса си – той още се чувствуваше. Душата ми засега беше спокойна. Погледнах часовника – беше дошло време за обяд. Тогава снех новия си анцуг и белите кецови, похапнах и легнах да погремна до вечеря.

Като настъпи вечерта, както винаги досега, ми се изостриха всички болести – пробод ме в хълбока, настроението ми се понижи, изгубих апетит. Разбрах, че така повече не бива, и твърдо реших от утре систематически, настойчиво, без двоумение да изучавам всички трудове, посветени на бягането за здраве.

...Между впрочем аз съм удивен от своя съсед. Вече почти две години ежедневно, без всякаква теоретическа подготовка той бяга по съседните улици и не знам защо от нищо не боледува.

Старт ЗАБАВНИ МИНУТИ

ПОМОЩЕН МАТ
В 5 ХОДА!

Инж. Н. Димитров, 1959

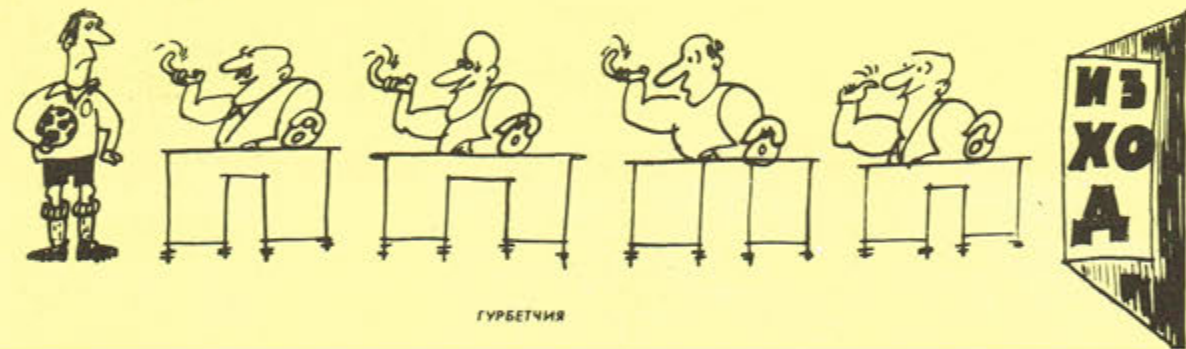

1. Kg5 a8K! 2. Ke3 Kc7 3. Kz2 Ke6 4. Dx1 Kz5 5. Oх2 Kх3 мат!

И САМ ВОЙНЪТ Е ВОИН!

Темата произвеждане на слаба фигура в задача-минимал – само с една бяла фигура освен белия цар – е твърде забавна. Проблемистът инж. Н. Димитров ни я илюстрира в задача на помощен мат с единствен бял кон (произведен):

ЙОВЧО ТЕРЗИЕВ

ГУРБЕТЧИЯ

ИЗ МИНАЛОТО НА БЪЛГАРСКИЯ СПОРТ

ПАРАД НА СЪВЕТСКИ ФИЗКУЛТУРНИЦИ НА СОФИЙСКИЯ ЕКРАН

На 25 юни 1922 г. пред театър "Одеон" в София се образувала опашка. В програмата на киноутрото било обявено, че ще се покажат народните тържества по случай конгресите на Коминтерна и Комунистическия младежки интернационал. Публиката, жадна да научи повече неща за младата съветска република, се събрала пред касата за билети. Пред зрителите били показани за първи път кадри от живота на съветските физкультурници – грандиозните упражнения на Всеобуча, парадът на Червената армия и дефилирането на младежките и женските дружини и др. Големият интерес съпътствувал филма из обиколката му из страната.

ПЕША НА СПОРТНИ ПРАЗНИЦИ

През годините на революционния подем в страната – 1919 – 1923 г., се организирани много комсомолски спартакиади. Ос-

новната част от участниците се придвижвала до мястото на гимнастическите изри... пеша.

На кюстендилската спартакиада, състояла се на 12 юли 1922 г., от Дупница пеша дошли 200 души.

На 30 юли същата година се състояла дупнишката спартакиада. Сега пък 120 души от Кюстендил дошли пеша, и то при дъжд, в Дупница.

Пеша пристигнали гимнастите и на спартакиадите в с. Александрово (Димово), в Пловдив, Котел и др.

ЧЕТИРИ ЖЕНИ НАД ОСЕМНАДЕСЕТ ГОДИНИ

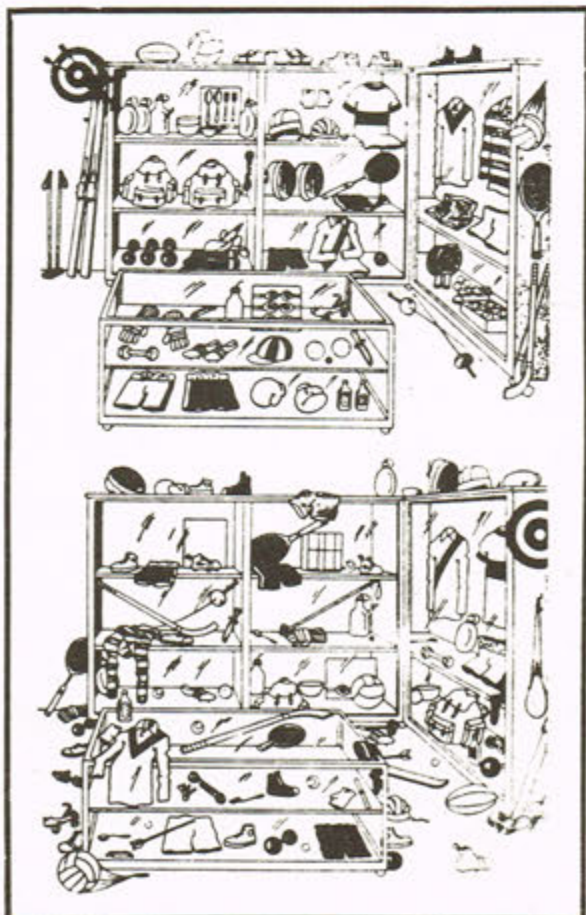
Интерес представляват данните за разпространението и развитието на леката атлетика в буржоазна България след едногодишно съществуване на Българския атлетически съюз.

През ноември 1938 г., на първия си конгрес, съюзът отчита членовете си така:

мъже – до 18 години – 459
над 18 години – 116
жени – до 18 години – 23
над 18 години – 4

В СПОРТНИЯ МАГАЗИН

Клиентът е напуснал магазина преди няколко минути. Можете ли да познаете какво е купил?

КРЪГОСЛОВИЦА

ПО ПОСОКА НА ЧАСОВНИКОВАТА СРЕЛКА:

1. Баскетболист от ЦСКА "Септ. знаме" 2. Дискотвързачка от "Левски-Спартак" 3. Италиански футболист. 4. Вид оръжие за фехтовка. 5. Холандски футболен отбор. 6. Наш елитен футболен отбор. 7. Хижа на Витоша. 8. Състезател по фигурно пързаляне от Чехословакия. 9. Италиански футболен отбор. 10. Състезание с лодки. 11. Прочут гротескатор. 12. Олимпийският шампион на троен скок от Мексико. 13. Състезател по ски от армейския отбор. 14. Градът – домакин на световното първенство по борба – 1966 г. 15. Съветски състеза-

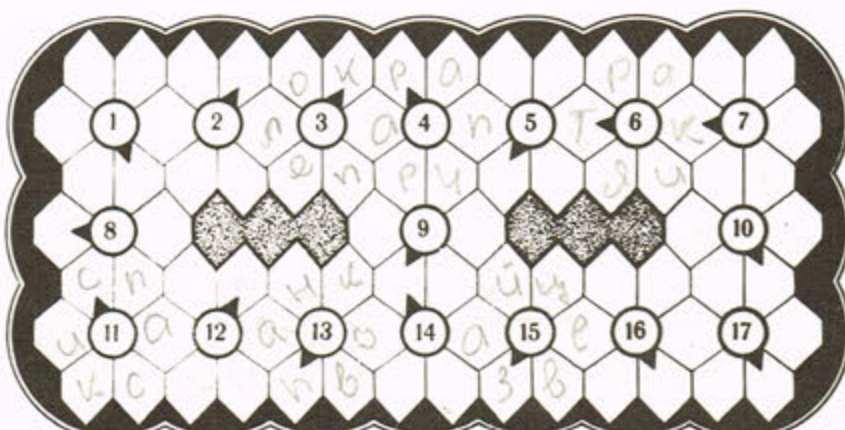
тел по фигурно пързаляне. 16. Състезател от СССР. 17. Белгийски футболен отбор.

Съставил: Ленин КРЪСТЕВ

ОТГОВОРИ НА КРЪГОСЛОВИЦАТА ОТ БР. 88

ВОДОРАВНО: 3. Керес. 6. Семов. 8. Пакет. 9. Прес (Тамара). 10. Кули. 11. Ратер. 12. Нерит. 15. Томов. 18. Савова. 19. Иванов. 21. "Милан". 23. Панев. 25. Елена (Кирова). 26. "Инис". 28. Пиер (Колнар). 29. Опера. 30. Желев. 31. Далиш.

ОТВЕЧНО: 1. Крос. 2. Амок. 3. Карон. 4. Спорт. 5. Скутер. 6. Старт. 7. Вълв. 13. Етапи. 14. Илона (Гузенбауер). 16. Отава. 17. Ополе. 20. Тренив. 21. Манеж. 22. Ненов. 23. Парад. 24. Виери. 27. Село. 28. Пеле.

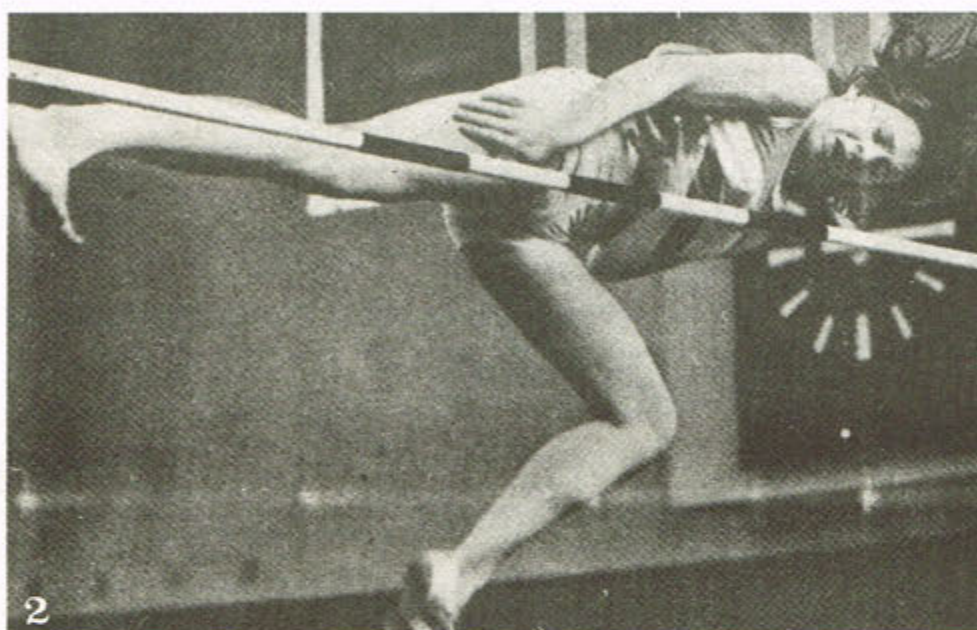
7 ДНИ СПОРТ

ФУТБОЛ: Пролетният осминафинален срещи от турнира за Купата на Съветската армия в различни градове на страната. На 14: мажоретите от 1 гр. "Локомотив" (Пг) – "Черноморец" в Харманли, "Перник" – "Академик" в Първомай, 2 гр. – ЦСКА "Септ. знаме" – "ЖСК Спартак" в Крчим, "Бдин" – "Берое" в Велинград, 3 гр. – "Спартак" (Пл) – "Ботев" в Разлог, "Левски-Спартак" – "Тракия" в с. Мари Костини, Благоевградско, 4 гр. – "Славия" – "Дунав" в Стара Загора, "Етър" – "Пирин" в Чирпан; на 17: 1 гр. – "Академик" – "Локомотив" (Пг) в Хасково, "Черноморец" – "Перник" в Димитровград, 2 гр. (18) "Берое" – ЦСКА "Септ. знаме" в Пазарджик, "ЖСК-Спартак" – "Бдин" в Нови Крчим, 3 гр. – "Тракия" – "Спартак" в Петрич, "Ботев" – "Левски-Спартак" в Разлог, 4 гр. – "Пирин" – "Славия" в Казанлък, "Дунав" – "Етър" в Стара Загора.

АТЛЕТИКА: На 17 и 18 в зала "Фестивална" традиционният студентски шампионат на ФИЗУ на закрито и републиканско първенство за юноши и девойки.

БАСКЕТБОЛ: Четвъртфинални срещи-реванши за купата на европейските шампиони: Перник - Спартак (Пг) – на 15 в София; четвъртфинални срещи-реванши за купата на не систематично на национални купи Левски-Спартак – Аполон (Тел Авив) – на 14 в София; 3 гр. и "А" РБГ – жени и 4 гр. и "А" РБГ – мъж – на 17 и 18

екран

1

НА ВТОРОТО ЕВРОПЕЙСКО ПЪРВЕНСТВО ПО СКИ (АЛПИЙСКИ ДИСЦИПЛИНИ) ЗА ЮНОШИ И ДЕВОЙКИ В РУПОЛДИНГ /ГФР/ 17-ГОДИШНАТА ИТАЛИАНКА КЛАУДИЯ ДЖОРДАНИ ИЗЛЕЗЕ ПОБЕДИТЕЛКА В ГИГАНТСКИЯ СПАЛОМ. /КИЙ-СТОУН - БТА/

2

АТЛЕТКАТА ОТ ГДР РОЗЕМАРИ ВИЧАС, КОЯТО ПОСТИГНА В СКОКА НА ВИСОЧИНА 191 СМ - НЕОФИЦИАЛЕН СВЕТОВЕН РЕКОРД НА ЗАКРИТО. ПРЕДИШНОТО НАЙ-ДОБРО ПОСТИЖЕНИЕ В ЗАЛА ПРИНАДЛЕЖЕШЕ НА СЪНАРОДНИЧКАТА Я ШМИТ И НА АВСТРИЙКАТА ГУЗЕНБАУЕР - 190 СМ.

ВЛАДИМИР ВАСИН (СССР) - ОЛИМПИЙСКИ ШАМПИОН ПО СКОКОВЕ ВЪВ ВОДА ОТ ТРАМПЛИН.

Старт

ЗА
ВАШИЯ
АЛБУМ

СПОРТИНГ. ПИСАБОН

ИЗВЕСТНИЯТ ПОРТУГАЛСКИ КЛУБ, ВЕЧЕН СЪПЕРНИК НА "БЕНФИКА" В ПЪРВЕНСТВОТО НА СВОЯТА СТРАНА, Е ОСНОВАН ПРЕЗ 1914 Г. БИЛ Е 11 ПЪТИ ШАМПИОН НА ПОРТУГАЛИЯ, А НАЙ-ГОЛЕМИЯ СМ МЕЖДУНАРОДЕН УСПЕХ ПОСТИГНА ПРЕЗ 1964 Г., КОГАТО СПЕЧЕЛИ ЕВ-

РОПЕЙСКИЯ КЛУБЕН ТУРНИР НА НОСИТЕЛИТЕ НА КУПИ. ЦВЕТОВЕ - ЗЕЛЕНО И БЯЛО.
СЪСТАВ (ОТ ЛЯВО НА ДЯСНО): КЛЕКНАДИ - ПЕРЕС, ЧИКО, ЛОУРЕНСО, НЕЛСОН И ДИНИС; ПРАВИ - ДАМАС, ЛАРАНХЕЙРО, ХИТАРИО, ЖОЗЕ КАРЛОС, ТОМЕ И КАРЛО.

